

DE STER

96E JAARGANG NUMMER 11 DE KERK VAN JEZUS CHRISTUS VAN DE HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN NOVEMBER 1996

DE STER

NOVEMBER 1996

Op de omslag:

Veel schilders hebben het bezoek van de herzen Heiland aan de Nefhielen op het doek vastgelegd. Zo ziet u op de vooromslag *Christus en de kinderen uit het Boek van Mormon* van Del Parson, en op de achteromslag *Ziet, ik ben Jezus Christus* van Ron Crosby. Zie 'Ziet, ik ben Jezus Christus', blz. 10, voor andere afbeeldingen van deze glorieuze gebeurtenis.

ARTIKELN

BOODSCHAP VAN HET EERSTE PRESIDIUM	
KRACHT DOOR GEHOORZAAMHEID	
PRESIDENT THOMAS S. MONSON	2
'GOOI DAT BOEK NIET WEG!'	
APARECIDA GEMINEZ DE OLIVEIRA PASSOS	8
'ZIET, IK BEN JEZUS CHRISTUS'	10
DE GEEST VAN ELIA PRESIDENT GORDON B. HINCKLEY	18
EEN WONDERBAAR WERK	
MARCELINO FERNÁNDEZ REBOLLOS SUÁREZ	22
DE GEHAAKTE DEKEN JAN MURRAY SMITH	32
DE VREUGDEVOLLE HEILIGEN IN PUERTO RICO	
LARÈNE PORTER GAUNT	34

VOOR DE JONGEREN

SLECHTS ÉÉN LEERLING BEATRIZ ESTER PÉREZ CORTÉS	17
TIJD VOOR BEKERING CHRISTOPHER CHETWYND	24
DE VREDE BEWAREN TAMARA LEATHAM BAILEY	26
HOU JE VAST! OUDERLING JAMES M. PARAMORE	28
HET WONDER VAN JENNI VICTOR W. HARRIS	46

RUBRIEKEN

INGEZONDEN BRIEVEN	1
HUISBEZOEKBOODSCHAP	
IK VERMAG ALLE DINGEN IN CHRISTUS	25

DE KINDERSTER

LAAT HET WOORD JE HART VERVULLEN OUDERLING L. TOM PERRY	2
PARTICIPATIEPERIODE	
TIENDE EN GAVEN KAREN ASHTON	4
VOOR KLEINE VRIENDEN	
LINDA DENKT AAN JEZUS ROZANN W. THOELKE	6
LEHI'S REIS NAAR HET BELOOFDE LAND DIANE DECKER	8, 12
VERHAAL	
EEN KOFFERTJE VOL LIEFDE RACHELLE PACE CASTOR	10
VRIENDSCHAP SLUITEN	
HENRIK AMUNDSEN UIT LILLESTRØM DEANNE WALKER	14

DE STER

November 1996 96e jaargang Nummer 11

Officiële Nederlandstalige uitgave van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen

Erste Presidium:

Gordon B. Hinckley
Thomas S. Monson
James E. Faust

Raad der Twaalf:

Boyd K. Packer, L. Tom Perry, David B. Haight,
Neal A. Maxwell, Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks,
M. Russell Ballard, Joseph B. Wirthlin, Richard G. Scott,
Robert D. Hales, Jeffrey R. Holland, Henry B. Eyring

Editor: Jack H. Gosnell

Adviseurs: Spencer J. Condie, L. Lionel Kendrick

Directie afdeling leerplannen:

Hoofdredacteur: Ronald L. Knighthon
Directeur planning en redactie: Brian K. Kelly
Directeur grafische vormgeving: Allan R. Loyborg

Redactie:

Hoofdredacteur: Marvin K. Gardner
Afdelingshoofdredacteur: R. Val Johnson
Redacteur: David Mitchell
Redacteur: De Kinderster: DeAnne Walker
Rooster: Maryann Marfandale
Assistent publiciteits: Beth Dayley

Afdeling vormgeving:

Leidinggevend art-director: M.M. Kawasaki
Art-director: Scott Van Kampen
Vormgeving: Sharril Cook

Vertaling en nieuwsredactie:

CPB: Vertaalbureau
Postbus 224, NL-3430 AE Nieuwegein
Telefoon: 030-604 02 60
Nieuwsredacteur: A. H. Niessink

Abonnementenadministratie:

Administratrice: R. de Kock-Goudberg
Postbus 224, NL-3430 AE Nieuwegein
Telefoon: 030-605 38 04

Uitgever:

Kirche Jesu Christi der Heiligen der Letzten Tage
Industriestraße 21, D-61381 Friedrichsdorf

© 1996 by

The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints

Alle rechten voorbehouden

Gedrukt in Duitsland

De tijdschriften van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen verschijnen maandelijks in het Chinees, Deens, Duits, Engels, Fins, Frans, Italiaans, Japans, Koreaans, Nederlands, Noors, Portugees, Samoaans, Spaans, Tongaans en Zweeds; eens in de twee maanden in het Indonesisch, Taalitaans en Thais; en eens per kwartaal in het Bulgaars, Jilands, Russisch, Tsjechisch en Hongaars.

Informatie voor abonnees in de V.S.:

DE STER (ISBN 1044-3401) is published by The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, 50 East North Temple, Salt Lake City, Utah 84143. Second-class postage paid at Salt Lake City, Utah. Subscription price USD \$9.00 per year. Thirty days notice required for change of address. When ordering a change, include address label from a recent issue; changes cannot be made unless both the old address and the new are included. Send USA and Canadian subscriptions and queries to Salt Lake Distribution Center, Church Magazines, P.O. Box 26368, Salt Lake City, Utah 84126-0368, USA. Subscription information telephone number 801-240-2947.

POSTMASTER: Send address changes to Salt Lake Distribution Center, Church Magazines, P.O. Box 26368, Salt Lake City, Utah 84126-0368, USA.

Abonnementenprijs

Nederland: NLG 32,00 - België: BEF 590,00

Het abonnement kan elk gewenst moment ingaan en wordt automatisch verlengd. U ontvangt een acceptatiekaart (België: stortings-/overschrijvingsformulier).

Versijnt twaalf maal per jaar

96/991 120
Dutch

INGEZONDEN BRIEVEN

TIJDSCHRIFT BRENGT ONS DICHTER BIJ ONZE HEMELSE VADER

Ik ben zo dankbaar voor *A Liahona* (Portugees). De artikelen geven heel vaak het antwoord op mijn problemen. Ik heb ervaren dat het tijdschrift een manier is om dichterbij mijn hemelse Vader te komen, omdat de Geest van de Heer het hart beroert van hen die het lezen.

Dunabia Duarte

Wijk Mogi Centro

Ring Mogi das Cruzes São Paulo

(Brazilië)

DE WAPENRUSTING GODS AANDOEN

Bij het lezen van de *Liahona* (Engels) moet ik denken aan kapitein Moroni, die zijn mannen versterkte met de gehele wapenrusting Gods om te kunnen overwinnen in de strijd tegen hun vijanden (zie Alma 43:19). Door de tijdschriften en boeken van de kerk te lezen, worden ook wij in staat gesteld om de wapenrusting Gods aan te doen. Ik weet dat ik met het lezen van ieder nummer van het tijdschrift geestelijk groei en beter voorbereid ben om eventuele moeilijkheden het hoofd te bieden.

James Malce Alo (zending)

Zendingsgebied Davao (Filipijnen)

EEN 'ABRAZO' VOOR HET EERSTE PRESIDIUUM

Na de boodschap van het Eerste Presidium van president James E. Faust te hebben gelezen in de *Liahona* (Spaans) van november 1995, moest ik gewoon schrijven. Het artikel van president Faust, 'De Heer dienen en de duivel weerstaan', blijft interessant.

De diepzinnige en hoogstaande boodschap behoort ons allen ertoe aan te zetten ons leven te verbeteren. Een 'abrazo' (eerbiedige omhelzing) voor het Eerste Presidium.

Victor Plasencia Farro

Wijk Miraflores

Ring Piura (Peru Castilla)

EEN GELIEFDE VRIEND

Een van de momenten waar ik iedere maand het meest naar uitkijk, is de komst van een geliefde vriend, de *Liahona* (Spaans). Ik vind het heerlijk om het tijdschrift open te slaan, wetende dat ik daar vrede, waarheid en veel liefde zal vinden. Iedere keer dat ik erin lees, beseef ik weer hoezeer ik van de Heiland houd en hoe groot zijn zorgzaamheid voor ons is. Ik zou willen dat iedereen zo gelukkig was om de warmte te voelen die de *Liahona* uitstraalt, want daarin vinden we de reine liefde van Christus.

Estrella Ruiz Díaz de Gambetta

Gemeente Salinas

Zendingsgebied Montevideo Oost

(Uruguay)

IN IEDER OPZICHT UITMUNTEND

Volgens mij is *A Liahona* (Portugees) in ieder opzicht een uitmuntend tijdschrift, evenzeer vanwege de foto's en illustraties als de artikelen. Ik waardeer het ten zeerste dat leden van de kerk over de hele wereld bereid zijn anderen deelgenoot te maken van hun prachtige ervaringen. Ik ben er keer op keer door versterkt.

Elson Carlos Ferreira

Wijk Curitiba 4

Ring Curitiba Iguacu (Brazilië)

KRACHT DOOR GEHOORZAAMHEID

President Thomas S. Monson

Eerste raadgever in het Eerste Presidium

Tegen Petrus zei Jezus in Galilea: 'Volg Mij'. En tegen u en mij zegt diezelfde stem, diezelfde Jezus: 'Volg Mij'.

Met het schrijven van deze onsterfelijke regels, heeft de dichter de ware betekenis verwoord van ons zoeken naar waarheid:

*O zeg, wat is waarheid? De schoonste prijs
voor het streven van God en de mens.
Ga, zoek in de diepte, wellicht vindt ge haar,
of stijg naar omhoog en aanschouw haar aldaar,
z' is het voorwerp van d'edelste wens.*

*Zeg dan, wat is waarheid? Het laatst' en 't eerst',
z' overschrijdt zelfs de grens van de tijd.
Moog' hemel en aarde ook eenmaal vergaan,
dan verblijft nog de waarheid, de som van 't bestaan,
onverwoestbaar in al d' eeuwigheid.
(Lofzang 177)*

In een openbaring die in mei 1833 bij monde van de profeet Joseph Smith te Kirtland (Ohio) werd gegeven, verklaarde de Heer:

'(...) waarheid is kennis der dingen, zoals ze zijn, en zoals ze waren, en zoals ze zullen worden (...)

**Toen de duivel Jezus de
aanlokkelijkste en verleidelijkste
voorstellen voorhield, gaf Hij
ons een goddelijk voorbeeld door
te weigeren zijn onkreukbaarheid
te bezoedelen.**

'De Geest der waarheid is van God (...) [Jezus] ontving een volheid der waarheid, ja, zelfs van alle waarheid;

'En niemand ontvangt een volheid, tenzij hij Zijn geboden onderhoudt.

'Hij, die Zijn geboden onderhoudt, ontvangt waarheid en licht, totdat hij in waarheid is verheerlijkt, en alle dingen weet' (Leer en Verbonden 93:24, 26–28).

Het is niet nodig dat u of ik in deze verlichte tijd dat de volheid van het evangelie is hersteld, op onbekende zeeën zwalken of vreemde wegen bereizen op zoek naar een 'bron van waarheid', want een levende hemelse Vader heeft onze koers uitgezet en een onfeilbare kaart verschaft: gehoorzaamheid.

Zijn geopenbaarde woord geeft een treffende beschrijving van de zegeningen die volgen op gehoorzaamheid, en het onvermijdelijke hartzeer en de wanhoop die de reiziger vergezellen die een omweg neemt langs verboden paden van zonde en dwaling.

Samuël zei stoutmoedig tegen een geslacht dat geheel opging in de traditie van het dierenoffer: 'Zie, gehoorzamen is beter dan slachtoffers, luisteren beter dan het vette der rammen' (1 Samuël 15:22). Profeten, de oude en de hedendaagse, hebben de kracht ervaren die

het gevolg is van gehoorzaamheid. Denk eens aan Nephi: 'Ik zal heengaan en doen, wat de Here heeft bevolen' (1 Nephi 3:7). Of Alma's schitterende beschrijving van de kracht die de zonen van Mosiah bezaten: '(...) zij waren sterk geworden in de kennis der waarheid; want zij waren mannen van gezond verstand en zij hadden de Schriften ijverig onderzocht, opdat zij het woord Gods mochten weten.

'Maar dit is niet alles; zij hadden veel gebeden en gevast; daarom hadden zij de geest der profetie en de geest der openbaring, en wanneer zij leerden, leerden zij met kracht en gezag van God' (Alma 17:2-3).

Op de algemene conferentie van april 1957 sprak president David O. McKay in zijn openingsrede voor de leden van de kerk deze uitermate eenvoudige en toch zo krachtige woorden: 'Onderhoud Gods geboden.' Zijn opvolgers hebben allen tot diezelfde volgzamheid aangespoord.

Dat was de strekking van de boodschap van de Heiland toen Hij zei: 'Want allen, die een zegen uit Mijn handen willen ontvangen, moeten zich onderwerpen aan de wet, die voor deze zegen werd gesteld, en aan de voorwaarden er van, zoals deze vóór de grondlegging der wereld waren vastgelegd' (LV 132:5).

Niemand kan kritiek hebben op het onderricht van de Meester. Al zijn handelingen maakten zijn woorden geloofwaardig. Hij toonde waarachtige liefde voor God door een volmaakt leven te leiden en door zijn eigen,

heilige zending eer aan te doen. Nooit was Hij zelfvoldaan. Nooit was Hij hooghartig. Altijd was Hij loyaal. Altijd was Hij nederig. Altijd was Hij oprecht. Altijd was Hij trouw.

Hoewel Hij door de Geest naar de woestijn werd geleid om te worden verzocht door die meester van bedrog, de duivel; hoewel Hij lichamenlijk zwak was na een vasten van 40 dagen en 40 nachten en honger had; toen de duivel Jezus de aanlokkelijkste en verleidelijkste voorstellen voorhield, gaf Hij ons toch een goddelijk voorbeeld door te weigeren zijn onkreukbaarheid te bezoedelen.

Toen Hij de foltering van Getsemane onder ogen moest zien, en de pijn zo intens was dat zijn zweet als bloeddruppels werd die op de aarde vielen, was Hij het toonbeeld van de gehoorzame Zoon door te zeggen: 'Vader, indien Gij wilt, neem deze beker van Mij weg; doch niet mijn wil, maar de uwe geschiede' (Lucas 22:42).

Tegen Petrus zei Jezus in Galilea: 'Volg Mij'. Filippus kreeg dezelfde opdracht: 'Volg Mij'. Ook de tollenaar, Levi, die bij zijn tolhuis zat, ontving de oproep: 'Volg Mij'. En zelfs tot iemand die Hem had opgezocht, iemand die vele goederen bezat, sprak Hij de woorden: 'Volg Mij'. En diezelfde stem, diezelfde Jezus, zegt tot u en tot mij: 'Volg Mij'. Zijn wij bereid om te gehoorzamen?

Gehoorzaamheid is een kenmerk van profeten, maar wij behoren te beseffen dat die bron van kracht ook vandaag tot onze beschikking staat.

Iemand die de les van gehoorzaamheid goed leerde, was een vriendelijke en oprechte man die in zeer eenvoudige omstandigheden verkeerde. Hij voegde zich in Europa bij de kerk, waarna hij – door ijverig te sparen en offers te brengen – naar Noord-Amerika emigreerde, naar een nieuw land, weliswaar met een vreemde taal en andere gewoonten, maar toch met dezelfde kerk met aan het hoofd dezelfde Heer op wie hij vertrouwde en die hij gehoorzaamde. Hij werd gemeentepresident van een kleine kudde heiligen die worstelde met de armoede in een tamelijk onvriendelijk stadje met enige tienduizenden inwoners. Hij hield zich aan het programma van de kerk, ook al waren ze met weinigen en was er veel te doen. Hij gaf de leden van zijn gemeente een voorbeeld dat zo op dat van Christus leek, dat zij reageerden met een maar al te zeldzame liefde.

Hij verdiende zijn brood als winkelier.

Zijn middelen waren beperkt, maar hij betaalde altijd meer dan een tiende van zijn inkomen. Hij begon met een zendingsfonds in zijn kleine gemeente. Dikwijls was hij maandenlang de enige die eraan bijdroeg. Wanneer er zendingen in zijn stad waren, was hij als een vader voor hen. Hij gaf ze te eten en ze gingen nooit weg zonder een tastbare bijdrage aan hun werk en hun welzijn. Kerkleden uit verre oorden die door zijn stad reisden en zijn gemeente bezochten, waren altijd getuige van zijn gastvrijheid en van de warmte van zijn geest, zodat zij wisten dat zij een

Toen Hij de foltering van Getsemane onder ogen moest zien, was de Heiland het toonbeeld van de gehoorzame Zoon door te zeggen: 'Vader, indien Gij wilt, neem deze beker van Mij weg; doch niet mijn wil, maar de uwe geschiede.'

bijzondere man hadden ontmoet, een van de gehoorzame dienstknechten van de Heer.

Zij die hem presideerden ontvingen zijn diepste respect en zijn uitzonderlijke zorg. Voor hem waren het afgezanten van de Heer; hun wens was zijn bevel. Hij lette op hun lichamelijk welzijn en noemde hen altijd in zijn veelvuldige gebeden. Op een zekere sabbatdag namen officiële bezoekers aan zijn gemeente samen met hem deel aan niet minder dan een dozijn gebeden bij verschillende vergaderingen en bezoeken aan leden. Aan het eind van de dag namen zij afscheid met een gevoel van blijdschap en geestelijke verheffing dat hun bijbleef tijdens de vier uur durende koude rit terug naar huis en dat na vele jaren, als zij eraan terugdenken, nog steeds hun geest en hun hart verwarmt.

Ontwikkelde mensen en mensen met veel levenservaring zochten deze eenvoudige, ongeletterde man Gods op en achtten het een voorrecht een uurtje met hem te kunnen spreken. Hij was geen bijzondere verschijning, zijn Engels was gebrekkig en wat moeilijk om te begrijpen. Zijn huis was heel bescheiden. Hij bezat geen auto en

geen televisie; hij schreef geen boeken en hield geen elegante redevoeringen; hij deed niets van dat alles waar de wereld gewoonlijk op valt. Maar toch stroomden de getrouwen toe. Waarom? Omdat zij zich wilden laven aan zijn 'bron van waarheid.' Het ging hen niet zozeer om wat hij zei, maar wat hij deed; niet om de inhoud van de toespraken die hij hield, maar om de kracht van het leven dat hij leidde.

Weten dat een onbemiddeld man consequent minstens tweemaal het bedrag aan tiende aan de Heer betaalde, gaf de mensen een beter begrip van de ware betekenis van de tiende. Hem zien zorgen voor hen die gebrek leden en de vreemdeling onderdak zien verlenen, gaf iemand de overtuiging dat hij handelde alsof het de Meester zelf betrof. Met hem bidden en zijn volmaakte vertrouwen op goddelijke

hulp ervaren, betekende een nieuw medium van communicatie ervaren.

Inderdaad kon er worden gesteld dat hij het eerste en grote gebod onderhield, en het tweede daaraan gelijk, dat zijn hart vol liefde was voor allen, dat deugd zijn gedachten zonder ophouden versierde, en dat daarom zijn vertrouwen sterk werd in de aanwezigheid van God (zie LV 121:45). Deze man bezat de glans van de goedheid en de uitstraling van de rechtvaardigheid. Hij ontleende zijn kracht aan zijn gehoorzaamheid.

De kracht die wij vandaag in alle ernst zoeken om het hoofd te kunnen bieden aan de eisen van een ingewikkelde en veranderende wereld is te vinden wanneer wij vastberaden en moedig pal staan en met Jozua zeggen: 'Maar ik en mijn huis, wij zullen de Here dienen' (Jozua 24:15). □

VOOR DE HUISONDERWIJZERS

1. Het is niet nodig dat wij, die over het herstelde evangelie van Jezus Christus beschikken, op onbekende zeeën zwalken of vreemde wegen bereizen op zoek naar een 'bron van waarheid', want onze hemelse Vader heeft onze koers reeds uitgezet en ons de onfeilbare kaart van de gehoorzaamheid verschaft.
2. Zijn geopenbaarde woord geeft een treffende beschrijving van de zegeningen die volgen op gehoorzaamheid, en van het onvermijdelijke hartzeer en de wanhoop die volgen op overtreding en dwaling.
3. Jezus heeft ons in Getsemane het voorbeeld van gehoorzaamheid gegeven toe hij zei: 'Niet mijn wil, maar de uwe geschiede' (Lucas 22:42).
4. Diezelfde Jezus zegt vandaag weer: 'Volg Mij.' Zij wij bereid om te gehoorzamen?

'Gooi dat boek niet weg!'

Aparecida Geminz de Oliveira Passos

Het kan gebeuren dat het geluk dat wij op vele manieren en op vele plaatsen zoeken te vinden is waar wij het het minst verwachten. Zo is het mij althans vergaan. Her geluk lag al die tijd voor het grijpen, maar dat heb ik jarenlang niet gezien.

Ik was 24 toen ik mij in 1981 in De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen liet dopen. Mijn man werd tegelijkertijd gedoopt. Onze dochter, Juliana, was destijds twee jaar. Onze gemeente in Tucuruvi (Brazilië) was zo klein dat we bij elkaar kwamen in een woning aan de Avenida Nova Cantareira. Om de een of andere reden zelden we de kerk binnen het jaar vaarwel.

Tegen de tijd dat we in 1983 verhuisden naar Guarulhos hadden we geen enkel verlangen meer om naar de kerk terug te keren en waren wij ieder contact met de leden van de kerk kwijtgeraakt. Wij maakten een moeilijke periode door. Toen ik op zekere dag in huis bezig was, besloten mijn man en ik om al onze oude kerkboeken weg te doen. Onder die boeken bevond zich een exemplaar van het Boek van Mormon.

In al die jaren dat het in mijn bezit was geweest, had ik het nog nooit opengeslagen. Naar mijn idee was het een boek zonder enige waarde. Toen ik echter op het punt stond het in het vuilnisvat te deponeren, zag Juliana, die toen vier was, het plaatje van de engel Moroni op de kaft en riep: 'Nee, mama, gooi dat boek niet weg!' Ik overwoog om het toch te doen, maar toen mijn man en ik elkaar even hadden aangekeken, besloten we gehoor te geven aan het verzoek van onze dochter.

En dus bleef het boek in ons bezit.

Nadat ik in 1987 het leven had geschonken aan ons derde kind, kreeg ik problemen met mijn gezondheid. Ik begon te zoeken naar de waarheid, met de bedoeling erachter te komen waarom ik zo ongelukkig was. In mijn wanhoop begon ik te geloven dat er voor mij geen redding was.

Op zekere dag, het was onderdehand 1989, zette de Heer mij ertoe aan het Boek van Mormon ter hand te nemen. Ik begon erin te lezen – en ontdekte dat ik bijna niet kon ophouden. Iedere dag wachtte ik vol ongeduld de dageraad af zodat ik verder kon gaan met lezen. De Geest was zo sterk aanwezig dat ik moest huilen. Nu pas begreep ik hoeveel ik had verloren door af te dwalen van het pad des Heren waarop ik mij eens had bevonden.

Ik besloot te zoeken naar de kerk, vond het nummer in het telefoonboek en nam contact op. Wij begonnen de vergaderingen weer bij te wonen en zijn sindsdien actief gebleven. Inmiddels zijn mijn man en ik naar de tempel geweest zodat wij voor eeuwig als gezin aan elkaar verze-geld zijn.

Ik weet dat het Boek van Mormon waar is en dat, wanneer wij het steeds bestuderen, wij de kracht zullen krijgen om elke hindernis te overwinnen. Ik dank mijn hemelse Vader niet alleen voor mijn zegeningen, maar ook voor mijn beproevingen – en voor het feit dat Hij het onze dochter ingaf ons ervan te weerhouden het Boek van Mormon weg te gooien. Ik weet dat als ik dat wel had gedaan, ik daarmee mijn eigen geluk zou hebben weggegooid. □

‘ZIET, IK BEN JEZUS CHRISTUS’

EEN REPORTAGE IN BEELD VAN HET BEZOEK VAN DE HEER
JEZUS CHRISTUS AAN DE NEPHIETEN IN AMERIKA

Ergens tussen 559 v.Chr. en 545 v. Chr. schreef de profet Nefhi over de toekomstige bediening van de Heer Jezus Christus aan de Nephieten en de Lamanieten. Hij profeteerde: ‘(...) nadat Christus uit

de doden zal zijn opgestaan, zal Hij Zich aan u, mijn kinderen, en mijn geliefde broeders vertonen, en de woorden, die Hij tot u zal spreken, zullen de wet zijn, die gij moet naleven (...)

‘En [er] (...) zullen aan mijn volk tekenen van Zijn geboorte worden gegeven, en ook van Zijn dood en opstanding. (...)

‘De Zoon der gerechtigheid zal aan hen verschijnen, en Hij zal hen gene-

zen, en zij zullen vrede met Hem hebben' (2 Nephi 26:1, 3, 9).

Bijna 600 jaar hebben de rechtvaardige Nephieten en Lamanieten op de komst van Christus gewacht. In het vierderentigste jaar na de tekenen van Christus' geboorte, werden de tekenen van zijn dood gegeven: er kwam een verschrikkelijke storm die vergezeld ging van aardbevingen, grote aardverschuivingen en drie dagen dikke, ondoordringbare duisternis. Enige tijd later, bij een gelegenheid dat de mensen bij de tempel in het land Overvloed

waren samengestroomd, 'spraken [zij] (...) over deze Jezus Christus, van Wiens dood het teken was gegeven. (...) en ziet, zij zagen een Mens uit de hemel nederdalen; en Hij was in een wit gewaad gekleed; en Hij kwam neder en stond in hun midden; en de ogen van de ganze schare waren op Hem gericht (...)

'En Hij strekte zijn hand uit en sprak tot het volk en zeide:

'Ziet, Ik ben Jezus Christus, Die in de wereld zou komen, zoals de profeten hebben getuigd' (3 Nephi 11:2, 8-10).

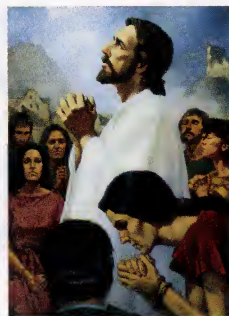
Zo begon de bediening van de her-

rezen Heer Jezus Christus onder de mensen op het westelijk halfrond. Hier volgen afbeeldingen van kunstwerken die een aantal van de gebeurtenissen afbeelden die in 3 Nephi 11-28 beschreven staan. – Kathryn L. Poulter □

John Scott, Jezus Christus bezoekt Amerika. 'Zij zagen een Mens uit de hemel nederdalen; (...) en Hij kwam neder en stond in hun midden; en de ogen van de ganze schare waren op Hem gericht' (3 Nephi 11:8).

Boven: Ted Henninger, *Christus bidt met de Nephieten.*

'En op deze wijze gaven zij getuigenis: Nimmer heeft het oog gezien, noch het oor gehoord, (...) En geen tong kan uiten, noch kan het door enig mens worden beschreven, noch kan het hart der mensen zulke grote en wonderbare dingen begrijpen, als wij Jezus zowel zagen als hoorden spreken; en niemand kan zich de vreugde indenken, die onze ziel vervulde, toen wij Hem voor ons tot de Vader hoorden bidden'
(3 Nephi 17:16-17).

Links: Del Parson, *Christus en de kinderen uit het Boek van Mormon.*

'En Hij nam hun kinderen één voor één, en zegende hen, en bad voor hen tot de Vader. (...) En Hij sprak tot de schare, en zeide tot hen: Ziet uw kleinen. En toen zij opblikten, (...) zagen zij (...) engelen als in vuur uit de hemel nederdalen; en zij kwamen neder en omringden die kleinen, (...) en de engelen dienden hen'
(3 Nephi 17:21, 23-24).

*Boven: Minerva Teichert,
Het avondmaal in de nieuwe wereld.*
'En toen de discipelen brood en
wijn hadden gebracht, nam Hij van het
brood, en brak en zegende het;
en Hij gaf de discipelen, en gebood,
dat zij zouden eten. En toen zij hadden
gegeten en voldaan waren, gebood
Hij, dat zij de schare zouden geven'
(3 Nephi 18:3-4).

*Rechts: Gary Kapp, Jezus Christus en
de Nephitische discipelen.*

'Meer gezegend zijt gij, want gij zult
nimmer de dood smaken; maar gij
zult leven en alle handelingen van de
Vader met de kinderen der mensen
zien, totdat alles volgens de wil
van de Vader zal zijn vervuld, en Ik
met de machten des hemels in Mijn
heerlijkheid zal komen'
(3 Nephi 28:7).

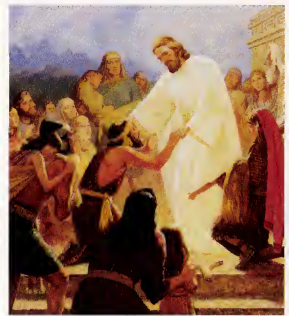

Boven: Robert T. Barrett, Bregel de kroniek.

'En Hij zeide tot Nephi: Bregel de kroniek, die gij hebt bijgehouden. (...) En toen Jezus alle schriften, die zij hadden geschreven, in hun geheel had uitgelegd, gebod Hij hun, dat zij de dingen, die Hij hun had uitgelegd, zouden onderwijzen' (3 Nephi 23:7, 14).

Rechts: Gary Kapp, En Hij genas allen.

'[En het geschiedde dat] (...) de ganze schare eenparig naar voren [trad] met hun zieken en hun lijdenden en hun lammen, en met hun blinden en met hun stommen, en met allen, die enigerwijze lijdend waren; en Hij genas allen, toen zij bij Hem werden gebracht' (3 Nephi 17:9). □

Slechts één leerling

Beatriz Ester Pérez Cortés

In 1974, toen ik net 17 was geworden, werd ik geroepen als seminarieleerkracht in de gemeente Maipú in Santiago (Chili). Aanvankelijk had ik 16 leerlingen.

In die tijd strekte onze gemeente zich uit over een groot gebied, zodat sommige leerlingen van ver moesten komen om de seminaries bij te wonen. Voor mij was de afstand 25 huizenblokken voor ik bij het oude, onverwarmde huis was waar wij vergaderden. Maar ik vond mijn roeping heel spannend, en dat oude huis was voor mij de mooiste plek op aarde. Toen we onze cursus kerkgeschiedenis begonnen, ging alles blijkbaar van een leien dakje en was er veel enthousiasme.

Toen werd 't herfst. Naarmate de temperatuur zakte, zakte ook de opkomst. De motiveringscampagne die op touw werd gezet om de leerlingen aan te moedigen, had een poosje succes. Maar toen de winter er eenmaal was en het alsmäär

kouder werd en moeilijker voor de leerlingen om te komen, waren er steeds meer lege stoelen in de klas.

Na enige tijd waren ze allemaal leeg op drie na. Het was teleurstellend. Het ontbrak me weliswaar aan onderwijservaring, maar ik beschikte wel over geloof en een getuigenis, dus bleef ik me ijverig en vol toewijding op iedere les voorbereiden. Wanneer ik 's ochtends naar de kerk liep, bad ik zo goed als continu en voelde ik me heel dicht bij mijn hemelse Vader. Tegen de tijd dat ik de klas binnenliep, was ik vervuld van de Geest en voelde ik me even gelukkig als wanneer er veel leerlingen waren.

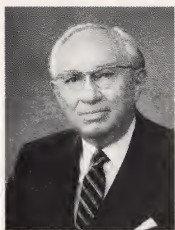
Maar soms ontbrak het mij aan het noodzakelijke vertrouwen en vroeg ik me af of ik er wel mee door moest gaan. Zo verging het mij ook tijdens een districtsvergadering toen de aanwezige seminarieleerlingen en –leerkrachten gemeente voor gemeente werden verzocht hun hand

op te steken. Toen de gemeente Maipú aan de beurt was, waren we maar met z'n tweeën: één leerling en ikzelf. De anderen moesten lachen! Het was net een klap in mijn gezicht en ik wilde de leiders toestemming vragen om de klas op te heffen. Maar weldra voelde ik de troostende invloed van de Geest die mij aanspoorde om door te gaan. Ik besloot tot het einde te volharden.

Toen het tijd was voor de diploma-uitreiking, ontvingen drie leerlingen van de gemeente Maipú een certificaat van verdienste. Slechts één van de leerlingen, Pedro Baillón, was aanwezig om het in ontvangst te nemen. Maar dat deed er niet toe. Tegen die tijd had ik begrepen dat mijn dienstbetoon een grotere bedoeling had en wist ik ook dat het afgelopen jaar voor mij – en ook voor Pedro – van grote betekenis was geweest.

Ik ben Pedro Baillón nooit vergeten, en evenmin een van de spiritueelste perioden van mijn leven. □

DE GEEST VAN ELIA

President Gordon B. Hinckley

Ik acht het van betekenis dat bij de opening van deze evangeliebedeling, het opmerkelijke werk van de kerk op het terrein van de familiegeschiedenis reeds werd voorgezegt tijdens het eerste bezoek van Moroni aan de jonge Joseph Smith op 21 september 1823 's avonds. In antwoord op zijn smeken, werd Josephs slaapkamer met licht vervuld, 'totdat de kamer lichter was geworden dan op de middag' (Joseph Smith—Geschiedenis 1:30), en verscheen er iemand voor hem die in de lucht bleef staan.

Hij sprak de 17-jarige jongeman met zijn voornaam aan en zei 'dat hij een afgezant was, uit Gods tegenwoordigheid [hem] mij gezonden, en dat zijn naam Moroni was; dat God een werk voor [Joseph] had, en dat [zijn] naam zowel ten goede als ten kwade onder alle natieën, geslachten en talen bekend zou worden' (vers 33).

Vervolgens vertelde hij over de kroniek, het Boek van Mormon, en na daarover in detail te hebben gesproken, citeerde hij uit het boek Maleachi en wel in het bijzonder uit de laatste verzen van dat boek, hoewel met enkele afwijkingen van de King-Jamesvertaling.

Hij zei: 'Ziet, ik zal door de profeet Elia het priesterschap aan u openbaren, eer dat de grote en vreselijke dag des Heren zal komen. (...)

'En hij zal de aan de vaderen gedane beloften in het hart der kinderen planten, en het hart der kinderen zal zich tot hun vaderen wenden. Indien het niet zo ware, zou de ganse aarde bij zijn komst volslagen worden verwoest' (de verzen 38–39).

Ik herhaal, broeders en zusters: het is voor mij van enorme betekenis dat deze uitspraak, deze herhaling van de wonderlijke woorden van Maleachi met betrekking tot het werk voor de doden, aan de jonge Joseph werd gedaan vier

jaar voor het hem werd toegestaan de platen uit de heuvel te verwijderen. Ze werd gedaan vóór hij het Aäronisch of het Melchizedeks priesterschap had ontvangen, vóór hij werd gedoopt en een hele tijd voordat de kerk werd georganiseerd.

Dat zegt veel over de prioriteit van dit werk in het plan van de Heer.

Het zou 1836 worden voor Elia kwam met de sleutels voor dit werk. In de eerste jaren die daarop volgden, kon er niet veel aan gebeuren. Kan iemand echter twifelen aan het belang dat aan dit werk wordt gehecht door de Almachtige die, in zijn oneindige wijsheid, een plan had waardoor alle zegeningen voortvloeiende uit de verzoening die door zijn Zoon tot stand was gebracht, ten goede zouden komen aan alle zoons en dochters van God door alle geslachten des tijds? En zonder dat werk, liet de Heer weten, zou de opzet van het scheppen en bevolken van de aarde worden gedwarsboemd, ja, volkomen mislukken (zie Joseph Smith—Geschiedenis 1:39).

Over de hele wereld zijn er tegenwoordig talloze verenigingen die verband houden met genealogie of familiegeschiedenis. Ik meen dat ze alle zijn ontstaan na het bezoek van Elia. Een van de oudste en gerenommeerde daarvan is de New England Historic Genealogical Society, daterend uit 1844, het jaar dat de profeet is gestorven. Sindsdien, en vooral in de afgelopen jaren, is er een grote toename in belangstelling voor familiegeschiedenis geweest. De afdeling familiegeschiedenis van de kerk heeft zich aan die toename aangepast.

Toen de Utah Genealogical Society werd opgericht in 1894, schonken de oprichters 11 boekdelen. Die oorspronkelijke inventaris is uitgegroeid tot een bibliotheek met 258 000 boekdelen. Iedere maand komen er duizend bij.

De verzameling omvat tevens 1,9 miljoen rollen microfilm, een aantal dat per maand met 5000 toeneemt. Dit is de grootste collectie gegevens op familiehistorisch gebied ter wereld geworden.

Slechts een handjevol van onze mensen maakte rond de eeuwwisseling gebruik van de bescheiden familiehistorische bronnen van de kerk. Maar wat is er veel veranderd! De afgelopen vijf jaren hebben jaarlijks ruim 750 000 onderzoekers de hoofdbibliotheek hier in Salt Lake City en de meer dan 2650 centra voor familiegeschiedenis over de gehele wereld benut. Ongeveer 40 procent van de bezoekers van de bibliotheek voor familiegeschiedenis en 60 procent van hen die de plaatselijke centra gebruiken, is geen lid van de kerk. Wij verlenen hen die geen lid van de kerk zijn een geweldige dienst.

Op het gehele oppervlak der aarde is er niets wat te vergelijken is met deze schat aan familiegeschiedenis. Naar mijn mening heeft de Heer dat ook zo bedoeld. Dit is zijn kerk, die zijn naam draagt. Een van de doelstellingen daarvan is alle zegeningen die tot het eeuwige leven voeren beschikbaar te stellen aan de vele miljoenen die reeds gestorven zijn.

Over de hele wereld zijn ontelbare mensen bezig genealogische gegevens te vergaren. Waarom? Waarom doen zij dat? Mijsns inziens is het omdat zij zijn geraakt door de geest van dit werk, iets dat wij de geest van Elia noemen. Daarmee wordt het hart van de kinderen tot de vaders gewend. De meesten van die mensen beseffen niet dat het een doel heeft, naast wellicht een grote en motiverende nieuwsgierigheid.

Er moet wel een doel zijn voor deze grote uitgave aan tijd en geld. Dat doel, waar wij in alle ernst van getuigen, is het identificeren van de vele geslachten doden, zodat er verordeningen te hunnen behoeve kunnen worden verricht die hen tot zegen zullen zijn en hun eeuwige vooruitgang zullen bevorderen.

De ware vrucht van die identificatie komt slechts tot uiting in het huis des Heren, in een van de tempels van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen. Naarmate het onderzoek naar familiegeschiedenis voortgang vindt, groeit het aantal tempels. In de afgelopen twaalf jaar zijn er meer tempels gebouwd en ingewijd dan in alle daaraan voorafgaande jaren van deze bedeling. Dit is het grote tijdperk van tempelbouw en tempelactiviteit. Er zijn recentelijk

De familiehistorische bibliotheek van de kerk bezit onderdehand de grootste verzameling familiehistorische gegevens ter wereld.

FOTOGRAAF: JED CLARK

verschillende prachtige tempels ingewijd en een twaalfstal bevindt zich in de een of andere fase van ontwikkeling.

Ik ben vol vertrouwen dat de Heer het ons zal toestaan en ons zal opdragen om voort te gaan met de bouw van deze heilige gebouwen naarmate wij ze waardig zijn. De toets van die waardigheid bestaat uit het verrichten van het onderzoek dat ten grondslag ligt aan het grote werk dat in de tempels moet plaatsvinden.

Het werk van de Heer is een reddingswerk. Voor wie? Door de genade van onze eeuwige Vader en zonder enige inspanning van de zijde van de begunstigden, heeft het zoenoffer van de Zoon van God het mogelijk gemaakt dat allen uit de doden zullen opstaan. En verder krijgen allen de kans, dankzij dat goddelijke offer en zijn oneindige genade en goedheid, om het eeuwige leven te beërven door persoonlijke of plaatsvervangende werken.

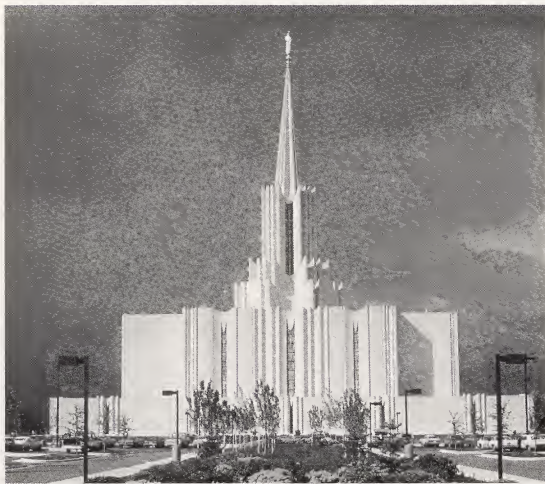
Wat er in het huis des Heren plaatsvindt en dat moet worden voorafgegaan door familiehistorisch onderzoek, komt dichterbij de geest van het offer van de Heer dan welk ander werk ook waar ik weet van heb. Waarom? Omdat het wordt verricht door hen die bereidwillig hun tijd en geld

daaraan geven, zonder een dankjewel of een beloning te verwachten, en voor anderen doen wat zij niet voor zichzelf kunnen doen.

Wij hebben een grote zending en een geweldige verantwoordelijkheid. In een boodschap aan de hele wereld, daterend uit 1907, heeft het Eerste Presidium die zending op een zeer welsprekende manier beschreven:

'Onze motieven zijn niet zelfzuchtig; onze doelstellingen niet triviaal en niet aan de aarde gebonden; wij beschouwen het gehele mensenras – uit het verleden, het heden en de toekomst – als onsterfelijke wezens. Het is onze zending voor hun redding te arbeiden. En dat is het werk, zo breed als de eeuwigheid en zo diep als de liefde Gods, waaraan wij ons nu en voor eeuwig wijden' (bezorgd door James R. Clark, *Messages of the First Presidency of The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints*, 6 delen [1965–1975], deel 4, blz. 155). □

(Bewerking van een toespraak gehouden op 13 november 1994 tijdens een satellietuitzending ter ere van president Howard W. Hunter en ter viering van het 100-jarig bestaan van de Genealogical Society of Utah, de voorloper van de huidige afdeling familiegeschiedenis.)

DE JORDAN RIVER-TEMPEL. FOTOGRAAF: GLEN HADLEY

DE DOORVONT IN DE HAWAII-TEMPEL. COPYRIGHT BY THE CORPORATION OF THE PRESIDENT, THE CHURCH OF JESUS CHRIST OF LATTER-DAY SAINTS; GEEN REPRODUCTIE GEAUTORISEERD OF TOEGESTAAN.

Wat in het huis des Heren plaatsvindt, komt dichterbij de geest van het offer van de Heer dan welk ander werk ook waar ik weet van heb.

Een wonderbaar werk

Marcelino Fernández Rebollos Suárez

Toen ik in 1973 lid werd van de kerk, was het vooral de leerstelling van de verlossing der doden die mij raakte. Als nieuw lid van de kerk nam ik mij ernstig voor om het plaatsvervangende werk te doen voor mijn voorouders die zonder kennis van het evangelie waren gestorven.

Ik woonde in die tijd in Madrid, ongeveer 500 kilometer van Asturias, het stadje waar ik ben geboren, en waar – vermoedelijk – de gegevens van mijn voorouders zich bevonden. Ik gebruikte vele vakanties en weekends om naar die gegevens te zoeken, waarbij ik honderden kilometers moest reizen. Soms verbleef ik dagenlang in de parochiekantoren van katholieke kerken, omgeven door oude, en vaak onleesbare, boeken.

De liefde die ik mijn voorouders toedroeg, hielp mij bij het overwinnen van zulke ongemakken. Ik verwijderde het stof, repareerde gescheurde banden en bladzijden en leerde de vele, vele boeken die ik in handen kreeg te lezen. Met behulp van deze kerfboeken en daarnaast de burgerlijke stand, familiegegevens, testamenten, kranten en foto's begon ik het verhaal van het leven van mijn voorouders samen te stellen. Geleidelijk aan leerde ik ze een beetje kennen, zodat ik me met hen verheugde in hun blijdschap en eveneens met hen treurde in hun verdriet.

Er kwam echter een moment dat ik kennelijk niet verder kon. Teveel gegevens waren vernietigd. Er is in het verleden heel vaak in en om Asturias gevochten, zodat veel verslagen verloren zijn gegaan. Ik probeerde het verder te klaren aan de hand van familieverslagen, maar ik had weinig succes.

Soms voelde ik me ontmoedigd als ik bedacht hoe gemakkelijk het voor anderen was om onderzoek naar hun familiegeschiedenis te doen. Ik las in de *Liahona* wonderbaarlijke verhalen over mensen die de felbegeerde gegevens vonden. Waarom kon zo iets mij niet overkomen? De verslagen die ik nodig had moesten toch ergens zijn?

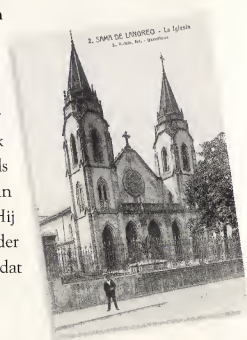
In 1994 besloot ik mijn vakantie in een bepaald gebied door te brengen en nog één keer de parochies daar te bezoeken. Zoals gewoonlijk was ik na mijn inspanningen niets opgeschoren. Ik voelde me behoorlijk gedeprimeerd. Twintig jaar lang had ik mijn vakanties opgeofferd; ik had duizenden kilometers gereisd; ik had bergen boeken doorzocht, ik had met honderden mensen gesproken; en ik had veel geld uitgegeven. Maar waartoe?

Mijn vrouw en ik pakten onze koffers om terug te keren naar Madrid. Op het laatste moment besloot ik echter om het nog één keer te proberen. Ik keerde terug naar een van de kerken die ik al zo dikwijls had bezocht.

Maar deze keer, terwijl ik een bepaalde lijst nakeek, verschenen de namen en datums die ik nodig had plotseling voor mijn ogen! Mijn benen begaven het haast en ik moest een vreugdekreet onderdrukken. De tranen sprongen in mijn ogen, zodat het lezen mij werd belet.

Bij geen van mijn vorige bezoeken was het mij gelukt om de gegevens te vinden omdat de namen verkeerd waren ingeschreven. Maar toen ik dat eenmaal had ontdekt, verwees dit kostbare verslag mij zelfs door naar andere verslagen die niet in de oorlog waren vernietigd – verslagen waarvan ik het bestaan geneens had vermoed. Nu kon het tempelwerk voor die voorouders worden gedaan!

Ik kon terugkeren naar Madrid in de wetenschap dat ik zeer gezegend was. Net zoals Nephi wist ik dat onze Vader in de hemel ons liefheeft en dat Hij ons nooit een gebod geeft zonder tevens de weg te bereiden zodat wij het kunnen nakomen. □

Een groot verlangen om naar de Zwitserse tempel te gaan *(boven)* ten behoeve van zijn voorouders, motiveerde broeder Rebollos *(rechts)* om 20 jaar lang op vele plaatsen naar de gegevens van zijn familie te zoeken, onder andere in een kerk in Barcelona *(linksonder)*.

TIJD VOOR BEKERING

Christopher Chetwynd

ILLUSTRATOR: BRYAN LEE SHAW

Voor ik het felbegeerde getuigenis kon ontvangen,
moest ik om vergeving vragen.

Toen ik Michelle pas leerde kennen, wist ik alleen dat zij anders, serieuzer omging met de normen waar zij achterstond dan mijn andere vrienden met hun normen. Pas toen ik bij haar thuis werd uitgenodigd voor een gezinsavond ontdekte ik dat zij mormoon was.

Tijdens die gezinsavond spraken twee geweldige zendingelingen met mij over het evangelie. Hun uitnodiging om de lessen te volgen, gaf mij zo'n ongewoon maar toch prettig gevoel, dat ik ermee instemde.

Toen ik alle lessen had gekregen en veel van mijn vragen waren beantwoord, sprak ik een datum af voor mijn doop. Maar, hoewel ik me goed voelde over mijn besluit, wilde ik toch de een of andere bevestiging, zodat ik zou weten dat ik de juiste beslissing had genomen. Daarmee begon een koortsachtig zoeken naar het antwoord op mijn vraag: 'Is de kerk werkelijk waar?' Ik bad 's ochtends, 's middags en 's avonds, maar scheen alsmaar geen antwoord te krijgen.

Op dat moment maakte ik kennis met Davie Wilden, een

lid van de kerk. Nadat wij urenlang samen hadden gesproken en gelezen, besloten we dat het tijd was om te bidden. Wij knielden neer, waarna Davie als eerste bad en onze hemelse Vader vroeg om mij te helpen; daarna was het mijn beurt.

Ik was nog maar nauwelijks begonnen toen ik een stem hoorde die zei: 'Zeg dat het je spijt. Zeg gewoon dat het je spijt.'

Ik bad met mijn hele hart dat mijn hemelse Vader me mijn zonden zou vergeven. Ik kreeg een warm, tintelend gevoel dat zich via mijn armen verspreidde en als 't ware tot diep in mijn hart doordrong. Vijf dagen later liet ik mij dopen.

Sindsdien is mijn getuigenis van het evangelie steeds sterker geworden. Precies een jaar en twee dagen na mijn doop meldde ik mij aan bij het opleidingsinstituut voor zendingelingen in Nieuw-Zeeland omdat ik geroepen was om een zending te vervullen in Perth (Australië). Door mijn getuigenis met anderen te delen, ervaar ik nu dezelfde vreugde als de mensen die mij destijds het evangelie hebben geleerd. □

Tempel in Montana

Het Eerste Presidium heeft aangekondigd dat de 63ste tempel van de kerk zal worden gebouwd in Billings (Montana). Daarmee wordt Montana, de staat die bekendstaat om het prachtige natuurschoon, de bitterkoude winters en de immense ruimte, de negende staat in het westen van de Verenigde Staten met een tempel.

Deze nieuwe tempel zal ten dienste staan van de circa 58 000 leden in de 21 ringen in de staten Montana en South Dakota en het noorden van de staat Wyoming. Het terrein voor de tempel is reeds aangekocht. Zodra de goedkeuring van de plaatselijke instanties is verkregen en de bouwplannen verder afgerond zijn, kan er met de constructie worden begonnen.

De aankondiging betreffende de tempel in Montana vindt plaats in een periode die gekenmerkt wordt door de bouw van tempels in verschillende delen van de wereld. De inwijding van de nieuwe Mount Timpanogos-tempel, de 49ste van de kerk, heeft plaatsgevonden op 13 oktober 1996. Er wordt op dit moment gewerkt aan tempels in St. Louis (Missouri), Preston (Groot-Brittannië), Vernal (Utah) en Bogota (Colombia). Het steken van de eerste spade heeft plaatsgevonden voor de tempels in Madrid (Spanje), Guayaquil (Ecuador) en Santo Domingo (Dominicaanse Republiek). Er is begonnen met de bouw van de tempel in Spanje en binnen enkele weken gaat, naar verwachting, ook de constructie van de tempels in Ecuador en de Dominicaanse Republiek van start. Verder is bekendgemaakt dat er tempels zullen worden gebouwd in Boston (Massachusetts), White Plains (New York), Nashville (Tennessee), Monterey (Mexico), Cochabamba (Bolivia) en Recife (Brazilië). «

Nieuwe gemeente in Amstelveen

Op 15 september jl. is in de ring Den Haag de gemeente Amstelveen georganiseerd. De nieuwe gemeente is afgesplitst van de wijk Amsterdam. Broeder William L. Bracy is geroepen als president van de gemeente, met Helder D.P.T. Ribeiro en Steven Scholte als raadgevers; Otto der Weduwen en Ronny Th. Lucardie, administrateurs. Uiteraard is er ook een quorumpresidium ouderlingen geroepen: Cornelis de Bruijn, president, Robertus B. Droog en J. Betil van Os de Man, raadgevers; Wim Blom, secretaris. Een zendingsleider: Michael J. Jansen. Een ZHV-presidium: Alexandra A. de Bruijn, presidente; Christine C. Bracy en Jisteltje Althoff, raadgeefsters. Een zondagsschoolpresidium: Ernst Boom, president; Cornelis Raams, raadgever; Jacoba P. Hamel en Louise E. Scholte, leerkrachten. Een jeugdwerkpresidente: J. H. Anita van Os de Man. Een muziekleidster: Jacoba W. P. Hamel. Allen zijn zij bereid om het beste te geven voor de groei van de gemeente.

De unit vergadert in het buurtcentrum De Laagte tot er een geschikter onderkomen is gevonden. Met de totstandkoming van de gemeente Amstelveen zijn er nu 38 units van de kerk in Nederland. «

William L. Bracy

Eerste spade voor tempels in Guayaquil en Santo Domingo

Ouderling Richard G. Scott van het Quorum der Twaalf heeft in augustus in opdracht van het Eerste Presidium de eerste-spadeceremonie gepresideerd voor de Guayaquil- tempel in Ecuador en de Santo Domingo-tempel. Hieronder vindt u de verslagen van die twee gebeurtenissen.

Guayaquil-tempel

'De tempel is het tastbare bewijs van onze vaste overtuiging dat er leven is na dit leven', merkte ouderling Scott op 10 augustus j.l. op bij de eerste-spadesteking van de Guayaquil-tempel.

Hoewel de aanwezigheid op het terrein zelf was beperkt tot de ringpresidenten, vergezeld van hun echtgenote, en enkele andere genodigden, konden de 10.446 aanwezigen in het vlakbij gelegen Coliseum van Guayaquil de ceremonie volgen via een plaatselijke radio-uitzending. Sommige ringpresidenten uit andere steden hadden wel 12 uur met de bus moeten reizen.

Ouderling Scott werd vergezeld door ouderling Jay E. Jensen van het Quorum der Zeventig en president van het gebied Zuid-Amerika Noord; en ouderling Julio E. Dávila van de Zeventig, die op dat moment de functie van eerste raadgever in het gebiedspresidium bekleedde. Ouderling Jensen had de leiding bij de ceremonie; ouderling Dávila sprak de aanwezigen toe. Het openingsgebed werd uitgesproken door ouderling Walter F. González, een van de gebiedsautoriteiten en tevens voorzitter van het tempelcomité Guayaquil. Het slotgebed werd uitgesproken door Guillermo Granja, voormalig regionaal vertegenwoordiger en coördinator van de tempel open-huisdagen.

Ouderling Scott zei onder andere: 'In de tempel worden onze zoons en dochters voor eeuwig aan ons verzegeld. En dit schitterende werk, dat zo oneindig belangrijk is, kun-

nen wij niet alleen voor de levenden verrichten, maar -- door middel van plaatsvervangende verordeningen ook voor onze voorouders die niet in staat zijn geweest de zegeningen van het evangelie te genieten terwijl zij op aarde leefden.'

Hij nodigde alle leden uit om 'zich er geestelijk op voor te bereiden om naar de tempel te gaan. Benut de tijd van de tempelbouw om uw voorouders te identificeren. In uw wijken en gemeenten zult u te horen krijgen

Ouderling Scott wees de heiligen op het open-huis dat gehouden zal worden vlak voor de inwijding van de tempel, waarbij 'alle burgers van Ecuador' de tempel van binnen mogen bekijken.

Ouderling Jensen zei: 'De tranen vloeiden rijkelijk bij allen die betrokken waren bij het steken van de eerste spade. We hebben steeds gezegd: "Ooit zal er hier een tempel worden gebouwd, ooit, ooit." Deze ceremonie heeft wat totnogtoe vaag

'De tempel is het tastbare bewijs van onze vaste overtuiging dat er leven is na dit leven.'

wat u moet doen zodat, wanneer de tempel hier in Guayaquil is ingewijd, u erheen kunt gaan om het noodzakelijke werk voor hen te doen.'

Verder zei ouderling Scott: 'Ik wil u op een bijzondere manier mijn getuigenis geven van de geldigheid van de verordeningen die in de tempel worden verricht. Ik heb de grote troost in mijn eigen leven ervaren om te weten dat onze twee overleden kinderen aan ons zijn verzegeld. Omdat ook mijn vrouw mij is voorgegaan door die sluier heen, is het een zeer troostrijke gedachte te weten dat zij leeft en dat ik het voorrecht zal hebben, mits ik getrouw blijf, om samen met haar in Gods tegenwoordigheid te wonen.'

en onzeker was, tastbaar gemaakt.' Ouderling Dávila huldigde de pioniers van het herstellende evangelie, onder wie Joseph Smith en Brigham Young.

Hij huldigde ook de pioniers van de kerk in Ecuador die in de afgelopen 30 jaar 'offers hebben gebracht, zichzelf hebben toegewijd en trouw hebben volhard -- de presidenten van de ringen en gemeenten en de zendingpresidenten. Bij vele gelegenheden hebben zij hard en vol enthousiasme gewerkt om dit moment waar te maken.'

Ouderling Dávila merkte op dat er veel mensen zijn die, in hun streven dichter bij de Heiland te komen, dolgraag zijn voetspoor willen volgen in het Heilige Land. 'Maar vol-

'De tempelverordeningen vormen een geweldige blijk van de grote liefde die de Heiland voor ons koestert.'

gens mij,' zei hij, 'is het een grotere zegen om in de tempel zijn voetspoor te volgen (...)

'Ik hoop met heel mijn hart dat wij allemaal zullen beginnen Jezus' voetspoor te volgen,' zei hij, 'en ik getuig tot u dat Hij in deze landen is geweest (...). Onze voorouders hebben vlakbij deze tempel gewoond. Het is alsof ik de geest van Nephi voel, en die van Moroni en van de nakomelingen van Lehi, die tevens nakomelingen van Abraham waren en kinderen van onze hemelse Vader.' Ouderling Dávila haalde vervolgens woorden aan die in 1977 waren gesproken door president Spencer W. Kimball, toen die vertelde over zijn visioen van 'duizenden en duizenden van onze nakomelingen die de tempel binnengaan (...) om het werk voor zichzelf en voor onze voorouders te doen.'

De plannen voor de Quayaquil-tempel zijn 14 jaar geleden bekendgemaakt, in maart 1982, door president Gordon B. Hinckley, die toen raadgever van president Spencer W. Kimball was.

Santo Domingo-tempel

Het weekend van 17 en 18 augustus was al feestelijk voor de burgers van het Dominicaanse Republiek in verband met de installatie van president Leonel Fernández als president van de nieuwe regering. Maar voor de Dominicaanse heiligen der laatste dagen, en de heiligen uit Haïti en Puerto Rico, was 18 augustus helemaal een bijzonder hoogtepunt vanwege het steken van de eerste spade voor de lang verwachte Santo

Domingo-tempel.

Ouderling Richard G. Scott werd vergezeld door ouderling F. Burton Howard van de Zeventig, president van het gebied Noord-Amerika-Zuidwest. Ook ouderling Date E. Miller, gebiedsautoriteit, was daar aanwezig.

Onder de omstreeks 6 000 aanwezigen bevonden zich leden, niet-leden en voltijdzendingen. Velen van hen hadden urenlang gereisd om vroeg aanwezig te kunnen zijn op het boomrijke tempelterrein, dat slechts enkele minuten verwijderd ligt van het centrum van de hoofdstad.

In zijn toespraak legde ouderling Scott uit dat tempels zeer bijzondere gebouwen zijn waar gezinnen verbonden sluiten met hun hemelse Vader, waardoor zij een eeuwig gezin kunnen worden. Hij spoorde de leden van de kerk ertoe aan ervoor te zorgen dat zij, vanaf het moment dat het nieuwe gebouw wordt ingewijd, het steeds waardig zullen zijn een tempelaanbeveling te bezitten. Tevens raadde hij hen aan de Heer van ganser harte te dienen, zich bewust te zijn van hun zegeningen en Hem dank te zeggen daarvoor.

Ouderling Howard legde de bedoeling van tempels uit en wees erop hoe tragisch het zou zijn als gezinnen in het leven hierna gescheiden zouden zijn. Dankzij de tempel echter kunnen gezinnen en geliefden wél voor eeuwig bij elkaar zijn, mits de noodzakelijke verordeningen worden verricht in een tempel van God. Die verordeningen, zei hij, vormen een geweldige blijk van de

grote liefde die de Heiland voor ons koestert.

Ouderling Miller wees erop dat de tempel een sieraad en een huis van wetenschap zal zijn voor het Caribisch gebied. Hij spoorde de heiligen aan om rein te blijven voor het aangezicht van de Heer.

In zijn inwijdingsgebed zegende ouderling Scott het land zodat het beschermd zou zijn tegen kwade invloeden en natuurrampen. Hij zegende ook allen die bij de bouw betrokken zullen zijn met de geest van vreugde en bescherming tegen lichamelijk gevaar. Hij smeekte ook de zegen van de Heer af over de zojuist geïnstalleerde president van het land met zijn medewerkers, zodat hun inspanningen een zegen voor het volk zouden zijn.

President Fernández was vertegenwoordigd door de architect Eduardo Selman, staatssecretaris voor technologie van de nieuwe regering, die samen met een aantal ringpresidenten en andere gasten heel enthousiast eenspade in de grond stak. De bouwplannen omvatten ook een bezoekerscentrum en een woning voor de tempelpresident op dit terrein, dat een adembenemend uitzicht biedt op de Caribische Zee.

Eerder op die dag hadden ouderling Scott en ouderling Howard vergaderd met de circa 600 zendingen uit de zedingsgebieden Santo Domingo Oost, Santo Domingo West en Santiago.

Dit artikel is gebaseerd op verslagen van ouderling F. Burton Howard en Dario Caminero. <

70 jaar organist en 45 jaar dirigente

Westerhof: een muzikaal begrip

Cor van Drogen

Het is voor ons zo vanzelfsprekend. Nog elke zondag staat ze daar. Een persoonlijkheid waar je niet omheen kunt. Als de lofzang wordt ingezet en men kent de tekst, dan heb je geen zangboek nodig. Met haar handen, ja met haar hele lichaam draagt ze de gemeente door het lied. Geen wonder dat er weleens gezegd wordt dat er in Arnhem beter gezongen wordt dan in menig andere gemeente. Het verbaast ons niet.

Dit jaar is het 45 jaar dat zij daar staat. 45 jaar ononderbroken, dat wil zeggen niet helemaal. Ik herinner me nog goed dat zij er eens niet was wegens een zware heupoperatie. Op de eerste dag dat zij terug was, zat zij op haar plek op de voorste bank. En ofschoon een ander bereid was de zang te leiden, kwam zij tot ieders verbazing over-eind, klauterde het podium op en dirigeerde. Dat kenmerkt haar. Deze 45 jaar heeft ze er niet alleen voor gestaan. Ruim 40 jaar verzorgde ze samen met haar man, die organist was, de muziek in de gemeente Arnhem. Zij vonden daar alom waardering voor.

Het moet in 1914 ongeveer zo begonnen zijn: de amper 8 jaar oude Keesje Westerhof liep in zijn korte broek door de kerk toen de gemeentepresident hem vroeg of hij een lied kon begeleiden omdat de organist er niet was. Het jochie kroop achter het orgel en begeleidde de gemeente, met behulp van een paar vingers, op het klavier.

Zelfs twee weken voor zijn overlijden zat hij nog als organist van de wijk achter het orgel. Dat was 72 jaar later. In het harnas gestorven, zoals zuster Westerhof terecht zegt. Misschien was dit wel de langste roeping uit de kerkgeschiedenis. Ononderbroken? Nee, niet helemaal.

Broeder en zuster Westerhof zijn twee jaar op tempelzending naar de Zwitserse tempel geweest. En u raadt het al: naast hun dagelijkse tempelarbeid hadden zij de functie van organist en dirigente.

Broeder Westerhof was een niet opvallende persoonlijkheid; hij werkte het liefst op de achtergrond. Zo was hij 30 jaar lang financieel administrateur van de gemeente, betrouwbaar en punctueel. Zijn administratie was de minste zorg van

het viergeneratieprogramma mede dankzij hem voltooid. De laatste jaren reisden broeder en zuster Westerhof wekelijks naar Apeldoorn om mede het centrum voor familiegeschiedenis te runnen. Samen hebben ze veel werk verricht, waarvan elk rechtgeaarde mormoon de waarde niet zal onderschatten.

Wanneer men een leven lang in de kerk heeft doorgebracht, zijn er vele opbouwende ervaringen en ook weleens teleurstellingen. Maar dit echtpaar is steeds door velen gerespecteerd en gewaardeerd.

Zo waren broeder en zuster Westerhof eens op de terugweg van een spreekbeurt in Groningen. Bij Zwolle ontstond de drang om uit de trein te stappen en daar naar de kerk te gaan. Bij de kerk aangekomen trof

de bisschop. Hij werd ook geprezen om zijn humor. Zo liet hij mij als jonge bisschop schrikken door op te merken: 'Ik heb mijn langste tijd als organist gehad.' Nadat de pretoogjes mijn reactie hadden afgewacht, vervolgde hij, 'want ik ben het al meer dan zestig jaar.'

Het hart van zuster en broeder Westerhof was toch vaak bij de tempel. Boeder Westerhof was verzegelaar en heeft daar menig huwelijk voor tijd en alle eeuwigheid gesloten. De stap naar familiegeschiedenis was dan ook niet groot. Menig lid heeft

fen zij een ontredderde gemeente, want de sprekers voor de avondmaalsdienst waren niet komen opdagen. Zij hebben toen hun toespraak van die ochtend nogmaals gehouden.

Na een leven van dienen, hebben ze niet alleen een plaats in het *Guinness Book of Records* verdiend. Zuster Westerhof slaat nog wekelijks de maat. Toen broeder Westerhof in 1994 overleed werd hij als organist opgevolgd door een meisje van 13 jaar. Maar of zij over 70 jaar nog steeds organiste in Arnhem is? «

DE KINDERSTER

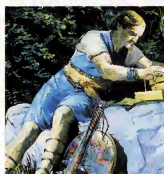
VOOR DE KINDEREN VAN DE KERK VAN JEZUS CHRISTUS VAN DE HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN NOVEMBER 1996

Laat het woord je hart vervullen

Ouderling L. Tom Perry

van het Quorum der Twaalf Apostelen

Brigham Young heeft eens gevraagd: '[Mijn jonge vrienden] lees je de Schriften, alsof je ze duizend, tweeduizend of vijfduizend jaar geleden zelf hebt geschreven? Lees je ze alsof je in de schoenen staat van de mensen

die ze geschreven hebben? Als je dat tot nu toe niet gedaan hebt, begin er dan mee, om net zo bekend te raken met de geest en de betekenis van het gesproken woord van God als je bent met je dagelijkse handel en wandel.'

Laten we Brigham Youngs raad aannemen en ons voorstellen dat we in de schoenen staan van Moroni, de laatste grote profeet van de Nephieten. De opdracht die zijn vader hem had gegeven om het verslag dat aan zijn zorg was toevertrouwd, te voltooien, was bijzonder moeilijk. Hij moet wel geschokt zijn geweest toen hij de volledige vernietiging van zijn volk beschreef.

Hij beschrijft hoe zijn volk door de Lamaniëten was opgejaagd totdat zij allen waren vernietigd. In zijn eenzaamheid vertelt hij dat zijn vader zich onder de gesneuvelden bevond. Wanneer Moroni het volgende schrijft, voelen wij aan dat hij alleen nog maar leeft om het verslag te voltooien: 'Daarom zal ik schrijven, en de kronieken in de aarde verbergen; en waar ik henen ga, doet er niet toe' (Mormon 8:4).

Hij heeft alleen maar het geloof dat de Heer hem lang

genoeg in leven zal houden om het verslag te voltooien, en dat het eens gevonden zal worden door iemand die door de Heer daarvoor is gekozen. Hij beseft dat het verslag een stem tot waarschuwing zal zijn voor toekomstige generaties over de gevolgen wanneer een volk als het zijne zich afkeert van de Heer. Uit het diepst van zijn hart roept Moroni tot hen die uiteindelijk het verslag zullen ontvangen. Hij wil hen die het lezen het harteer en de ellende besparen die het gevolg zijn van ongehoorzaamheid. Wij moeten naar Moroni's waarschuwing luisteren om het lot dat zijn volk vernietigde te vermijden.

Wie zou niet luisteren naar de stem tot waarschuwing van iemand die zoveel harteer en ellende heeft gezien? Is het een wonder dat hij met zijn woorden verklaart dat er een betere levenswijze is die meer geluk en bevrediging brengt? Moroni's woorden zijn niet alleen een stem tot waarschuwing, maar ook een stem tot hoop, daar hij ons vertelt dat alle kinderen van God Hem dierbaar zijn. Hij wil dat iedereen de onsterfelijkheid en het eeuwige leven verkrijgt. □

(Aangepast overgenomen uit een toespraak die ouderling Perry in de algemene conferentie van oktober 1992 heeft gehouden.)

Op de omslag:

De elfjarige Henrik is niet alleen een goed voorbeeld voor zijn vier jongere broertjes, maar het zijn ook zijn beste vrienden. Zie 'Henrik Amundsen uit Lillestrøm', blz. 14. (Omslagfoto: DeAnne Walker)

LINKS: DALE KILBOURN; MORONI SCHRIJFT OP DE GOUDEN PLATEN; BOVEN: FOTOGRAAF: STEVE BLUNDERSON

TIENDE EN GAVEN

Karen Ashton

'En iedereen deelde mede van zijn goederen aan de armen, de behoeftigen, de zieken en de noodlijdenden naar hetgeen hij had' (Alma 1:27).

Onze Vader in de hemel houdt van jou en heeft je veel zegeningen gegeven. Hij vraagt van jou dat je een tiende deel van alles wat je verdient aan Hem teruggeeft. De tiende wordt gebruikt om het koninkrijk van onze hemelse Vader op te bouwen. Er worden kerkgebouwen en tempels van gebouwd en onderhouden. Het Boek van Mormon wordt vertaald en het wordt gebruikt voor zendingswerk. In veel landen wordt de tiende ook gebruikt voor klassen van het seminarie en het instituut.

Onze Vader in de hemel houdt van al zijn kinderen, en Hij wil dat jij zijn andere kinderen liefhebt en helpt (zie Leer en Verbonden 52:40; Jakobus 1:27). Om dat te doen wil Hij dat je een dag in de maand vast en het geld dat je uitspaart aan de kerk geeft om mensen te helpen die het nodig hebben. Dit wordt vastengave genoemd.

Als je van onze Vader in de hemel houdt en begrijpt wat Hij allemaal voor jou heeft gedaan, zal je de geest van liefde en vrijgevigheid voelen. Je wilt zijn koninkrijk opbouwen en de armen, de behoeftigen en alle mensen die lijden, helpen. Als je dat opgewekt doet, is Hij heel tevreden (zie 2 Korintiërs 9:7). Hij zal de vensters van de hemel openendoen en zijn zegeningen over je uitstorten (zie Maleachi 3:10).

Instructies

Om een envelop te maken om je tiende en vastengave in te bewaren, plaats bladzijde 5 op een dik vel papier of dun karton. Kleur de plaat aan de voorkant, knip dan de envelop uit langs de dikke lijnen. Vouw de lange zijden op de stippellijnen en lijm ze aan elkaar. Vouw dan de onderste flap en lijm deze aan de buitenzijde van de envelop. Breng je bijdragen zo snel mogelijk over naar een

tiende-envelop en geef die aan een lid van de bisschop of het gemeentepresidium.

Ideëen voor de participatieperiode

1. *Geef de kinderen een rondleiding door het kerkgebouw en leg uit dat kerkgebouwen met hun meubilair en andere benodigdheden uit het tiendefonds zijn betaald. Laat de kinderen zien waar de tiendebriefjes en -enveloppen liggen. Leg uit dat zij hun tiende-enveloppen altijd aan een lid van de bisschop of het gemeentepresidium moeten geven.*

2. *Nodig de bisschop of de gemeentepresident uit om met de kinderen de beginselen van de tiende, de vastengave en de verschillen tussen beide te bespreken. Laat hem aan de kinderen uitleggen wat de tiendeveffening is en waarom zij die moeten bijwonen. Lees en bespreek met de kinderen Maleachi 3:8–10.*

3. *Leg uit dat de tiende jaren geleden 'in natura' werd betaald. Dat betekent dat een herder met dieren betaalde en een boer met producten. Laat zien hoe een familie die tien eieren, appels of aardappels heeft, de mooiste uitzoekt om aan het magazijn van de bisschoppen te geven. Leg uit dat we tegenwoordig voornamelijk met geld betalen.*

4. *Vertel de kinderen dat de algemene autoriteiten ons er vaak aan herinneren hoe belangrijk het is om eerlijk tiende te betalen. Laat een volwassene lid van de wijk een van de verhalen uit de volgende conferentietoespraken voorlezen of vertellen, terwijl u tijdens het verhaal een foto van de algemene autoriteit die de toespraak heeft gehouden laat zien: Ouderling Jeffrey R. Holland, 'Het priesterschap: ons erfgoed', De Ster, juli 1995, blz. 35–37; Ouderling Dallin H. Oaks, 'De tiende', De Ster, juli 1994, blz. 29–31.*

5. *Speel 'Stop de klok' om te zien hoe snel de kinderen de volgende teksten kunnen opzoeken: Alma 34:28, Psalm 41:1, Alma 1:27, Spreuken 28:27, Marcus 10:21, Leer en Verbonden 44:6, Leer en Verbonden 42:31, Leer en Verbonden 52:40. Maak voor ieder kind een lijst met deze teksten. Stel voor dat zij het spel ook thuis met de gezinsavond spelen. □*

Lijn

Ik wil de Heer mijn vriend
betalen

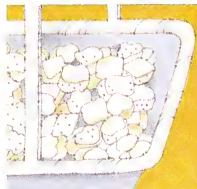
Ik wil de Heer mijn vriend betalen,
dankbaar en getrouw.
Het laat mijn hemelvader zien
hoeveel ik van Hem hou.*

* Zing maar mee, B-47

VOOR KLEINE VRIENDEN

LINDA DENKT

Rozann W. Thoeke

Linda zat te wiebelen en te friemelen terwijl ze naar de diakenen keek die het avondmaal ronddienden. Ze dacht: *Het is zo moeilijk om stil te zitten en eerbiedig te zijn als de diakenen*

het avondmaal ronddienden. Ik vraag me af of al mijn vriendinnetjes straks in het jeugdwerk zullen zijn. Ik wil ze over de cadeautjes vertellen die opa en oma uit Portugal hebben opgestuurd. Ik kan niet wachten tot opa en oma terugkomen van hun zending!

Na een paar minuten kwam er een diaken bij hun rij. Toen Linda een stukje brood pakte, fluisterde

haar moeder in haar oor: 'Hierdoor kunnen we aan Jezus denken.'

Linda probeerde aan al de dingen die ze over Jezus wist, te denken. Ze dacht aan het verhaal van Jezus die na zijn opstanding de Nephieten heeft bezocht. Hij had ieder kind gezegend; toen waren er engelen uit de hemel gekomen. Als ze daar toch eens bij had kunnen zijn!

Toen dacht ze aan een liedje dat mama wel eens zong als ze haar en haar broertje Paul naar bed bracht:

*Ik lees van de dagen toen Jezus op aard'
alle mensen begreep door de geest;*

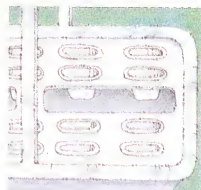
*dat Hij ook tot zijn kudde had kind'ren
vergaard.*

ILLUSTRATION: JULIE F. YOUNG

AAN JEZUS

*O, ik was daar zo graag bij geweest.
Dan had Hij op mij ook zijn handen gelegd,
geslagen zijn arm om mij heen, dan
had ik gehoord dat Hij hun had gezegd:
laat ze komen, verhinder niet een.
(Zing maar mee, B-69.)*

Linda glimlachte en dacht: *Ik wou dat ik toen bij Jezus was geweest.*

Terwijl ze haar hoofd boog voor het gebed voor het water, luisterde Linda goed naar de woorden. Toen ze de priester

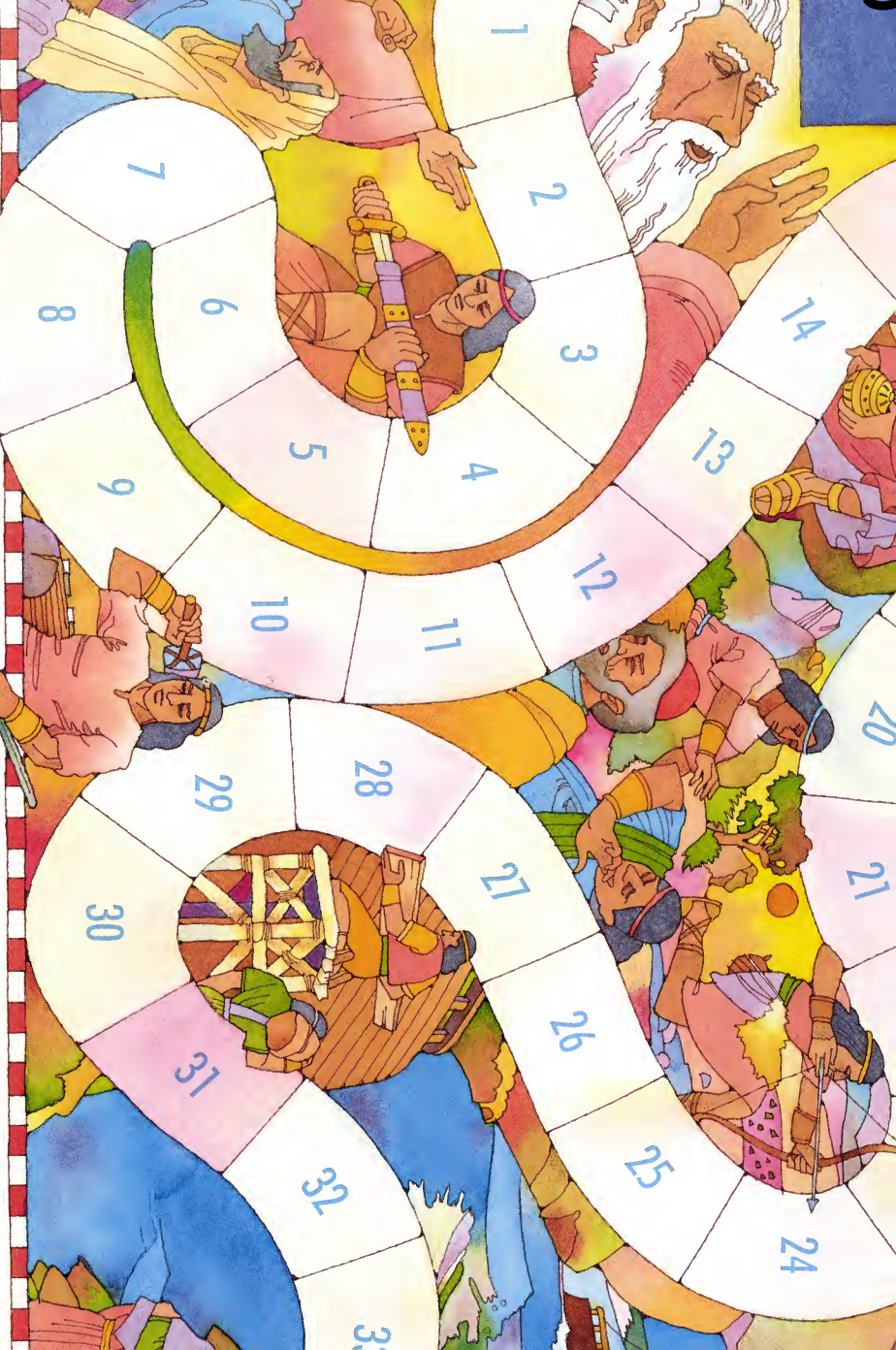
hoorde zeggen 'opdat zij Zijn Geest met zich mogen hebben', vroeg ze zich af hoe zij zijn Geest bij zich kon hebben.

De diaken bracht nu het water, en mama fluisterde weer in haar oor: 'Hierdoor kunnen we aan Jezus denken.'

Linda moest aan iets anders denken. *Ik leefde niet toen Jezus op aarde was, maar Hij houdt van mij net zoveel als van de kinderen toen. Het avondmaalsgebed zegt me dat ik zijn Geest altijd bij mij kan hebben als ik aan Hem denk en naar Hem luister. Dat is geweldig!*

Linda kroop tegen haar moeder aan en glimlachte terwijl de diakenen het avondmaal verder rondbrachten. Door aan Jezus te denken was ze tijdens het avondmaal eerbiedig geweest. En ze had zo'n goed gevoel van binnen omdat ze wist dat ze het goede had gedaan. □

VERHAAL

EEN KOFFERTJE VOL LIEFDE

Rachelle Pace Costor

Op een avond zat de vijf jaar oude Jenna op de grond in de woonkamer het haar van haar pop te kammen. Haar vader zat in zijn stoel de krant te lezen. Toen Jenna opkeek, zag ze een foto in de krant van een meisje dat ongeveer even oud was als zij. Het meisje had zwart krulhaar, er zaten vuile vegen op haar gezichtje en haar kleren waren helemaal gescheurd. Ze keek heel verdrietig.

‘Waarom kijkt dat meisje in de krant zo verdrietig, papa?’ vroeg Jenna en wees naar de foto.

‘Kom,’ zei vader, ‘laten we het artikel maar eens lezen. Ze woont heel ver weg in een land waar de mensen met elkaar vechten. Daarom moest zij met haar familie wegtrekken. Ze zijn op zoek naar een nieuwe plek om te wonen. Veel mensen daar hebben geen schoenen of schöne kleren of zelfs maar genoeg te eten.’

'Daar zou ik ook verdrietig van worden', zei Jenna. Ze zat lange tijd naar de foto te staren. Toen ging ze rustig naar haar kamer, haalde haar koffertje uit de kast, maakte het open en begon er van alles in te stoppen: een paar schoenen, een blik soep, een tandenborstel en tandpasta, een voorleesboek en een mooie blauwe jurk. Jenna bekeek ook haar poppen en koos er een uit die het meisje op de foto volgens haar wel leuk zou vinden. Daarna wikkelde ze de pop in een roze babydekentje en stopte die ook in het koffertje.

Nadat ze het koffertje goed dichtgemaakt had, trok en duwde ze er aan totdat ze weer bij haar vader was. Toen ze vlak voor hem stond, keek hij op: 'Ga je ergens naar toe, Jenna?'

'Nee, papa,' antwoordde ze, 'maar we moeten deze dingen naar het meisje in de krant sturen. Ik heb er wat eten en schoenen, een boek en zelfs een van mijn poppen in gedaan. Laten we het vanavond nog versturen, zodat het meisje geen dag langer verdrietig hoeft te zijn!'

Vader legde zijn krant neer, nam

Jenna op schoot en omhelsde haar. Toen zei hij: 'O, Jenna, wat ben ik trots op jou dat je zo graag wilt helpen. Maar ik weet niet waar ik je koffer met prachtige cadeaus naartoe moet sturen. Ik weet niet hoe het meisje heet en ze heeft geen thuis, dus weet ik niet hoe ik haar zou kunnen vinden.'

Nu was Jenna verdrietig. Ze zat heel stil na te denken over wat haar vader had gezegd.

Toen kreeg haar vader een idee. 'We zouden je cadeaus naar het opvanghuis voor daklozen kunnen brengen. Ik weet zeker dat er ergens hier in de stad een klein meisje is dat daar heel blij mee zal zijn. Wat vind je daarvan?'

Jenna dacht na over wat haar vader gezegd had. 'Goed, papa. Maar ik wil nog steeds dat meisje in de krant helpen.'

Later op de avond, toen Jenna naar bed wilde gaan, pakte ze haar pop op en zei: 'Ik weet iets wat ik vanavond voor dat meisje kan doen. Ik kan voor haar bidden.'

Ze knielde bij haar bedje neer en bad: 'Vader in de hemel, alstublieft, zegen het meisje dat zo ver weg is, zodat ze eten en een nieuw thuis en een nieuwe pop zal hebben. Maar laat haar vooral weten dat ze hier een nieuw vriendinnetje heeft en dat ik van haar houd. In de naam van Jezus Christus. Amen.'

Jenna klom in haar bedje en kroop onder het dekbed. Iemand kunnen helpen, gaf haar een warm gevoel van binnen en het maakte haar blij dat ze voor die persoon kon bidden. □

INSTRUCTIES

Haal bladzijde 8 en 9 eruit en plak ze op een dun stuk karton. Je hebt een dobbelsteen nodig, verschillende kleuren pionnen en het Boek van Mormon.

Iedere speler kiest een pion en legt deze op START. Gooi om de beurt met de dobbelsteen en verplaats de knoop hetzelfde aantal vakjes. Zoek het nummer dat in het vakje staat op in de lijst met aanwijzingen. Lees de aanwijzing voor en volg de instructies. Iedere speler moet op vakje 33 komen om het BELOOFDE LAND binnen te kunnen gaan.

LEHI'S REIS NAAR HET BELOOFDE LAND

AANWIJZINGEN

1. Lehi heeft een visioen. Lees 1 Nephi 1:8. Ga één plaats vooruit.
2. God vertelt Lehi dat Jeruzalem zal worden verwoest. Lees 1 Nephi 1:13.
3. Lehi waarschuwt de mensen, maar zij geloven hem niet. Ze begonnen hem zelfs te bespotten. Lees 1 Nephi 1:18–19. Ga één plaats terug.
4. God vertelt Lehi om Jeruzalem te verlaten en de wildernis in te gaan. Lees 1 Nephi 2:2.
5. Lehi gehoorzaamt God. Lees 1 Nephi 2:3–4. Ga drie plaatsen vooruit.
6. Laman en Lemuël klagen. Lees 1 Nephi 2:12–13. Ga één plaats terug.
7. Nephi bidt tot God. Lees 1 Nephi 2:16.
8. God wil dat Nephi en zijn broers teruggaan naar Jeruzalem om de koperen platen op te halen. Lees 1 Nephi 3:1–4. Ga één plaats vooruit.
9. Laban wil de koperen platen niet aan de broers geven. Lees 1 Nephi 3:13, 24–26.
10. Laman en Lemuël zijn boos. Lees 1 Nephi 3:28. Sla een beurt over.
11. Een engel van de Heer berispt Laman en Lemuël. Lees 1 Nephi 3:29.

ILLUSTRATOR: DICK BROWN

- 12.** De Heilige Geest zegt dat Nephi Laban moet doden. Lees 1 Nephi 4:6–8, 12–13.
- 13.** Zoram, de dienstknecht van Laban, geeft de koperen platen aan Nephi en gaat met hem mee. Lees 1 Nephi 4:35, 38.
- 14.** Ismaëls familie sluit zich bij Lehi's familie aan. Lees 1 Nephi 7:5.
- 15.** Laman en Lemuël worden opstandig en willen naar huis. Lees 1 Nephi 7:6–7. Sla een beurt over.
- 16.** Lehi krijgt een visioen van de boom des levens. Lees 1 Nephi 8:2, 10. Ga twee plaatsen vooruit.
- 17.** Nephi legt de droom van Lehi uit. Lees 1 Nephi 15:21–24.
- 18.** Nephi, zijn broers en Zoram trouwen met de dochters van Ismaël. Lees 1 Nephi 16:7.
- 19.** Lehi vindt de Liahona. Lees 1 Nephi 16:10.
- 20.** Nephi breekt zijn boog. Lees 1 Nephi 16:18. Ga één plaats terug.
- 21.** Nephi maakt een nieuwe boog en de Liahona leidt hem naar voedsel. Lees 1 Nephi 16:23, 26, 30–31. Ga één plaats vooruit.
- 22.** De Liahona leidt de mensen als zij getrouw en gehoorzaam zijn. Lees 1 Nephi 16:28.
- 23.** Ismaël overlijdt en zijn dochters beginnen te mopperen. Lees 1 Nephi 16:34–35.
- 24.** Laman en Lemuël willen Lehi en Nephi doden; ze worden door de Heer gestraft. Lees 1 Nephi 16:37, 39. Ga één plaats terug en sla een beurt over.
- 25.** Lehi en zijn volk komen bij de zee. Lees 1 Nephi 17:4–6. Ga één plaats vooruit.
- 26.** God zegt dat Nephi een schip moet bouwen. Lees 1 Nephi 17:8.
- 27.** Laman en Lemuël willen geen schip bouwen. Lees 1 Nephi 17:18–19. Ga één plaats terug.
- 28.** Nephi beschaamde zijn broers met de macht van God. Lees 1 Nephi 17:52–55.
- 29.** Sariah en Lehi krijgen nog twee zoons in de wildernis. Lees 1 Nephi 18:7.
- 30.** Lehi's volk begint aan de zeereis. Lees 1 Nephi 18:8.
- 31.** Laman en Lemuël binden Nephi met touwen. Lees 1 Nephi 18:11–13. Sla een beurt over.
- 32.** Laman en Lemuël bekeren zich en maken Nephi los. Lees 1 Nephi 18:20–21.
- 33.** Na vele dagen op zee te zijn geweest, komen ze in het beloofde land aan. Lees 1 Nephi 18:23. Ga naar het beloofde land. □

HENRIK AMUNDSEN

UIT LILLESTRØM

DeAnne Walker

FOTOGRAFEN: DEANNE WALKER EN JANET THOMAS

Vijf fietsen staan in een rij op het garagepad, een verscheidenheid aan ballen versiert de tuin, fietshelmen hangen aan de kapstok, zwembroeken en duikbrillen zijn zo voorhanden en meerdere skilatten staan in de schuur te wachten tot de eerste sneeuwval. Dit alles typeert het drikke, maar vooral gelukkige bestaan van de familie Amundsen in Lillestrøm (Noorwegen).

De elf jaar oude Henrik is de oudste van de vijf jongens bij de familie Amundsen. Hij en zijn broers, Robert (9), Michael (8), André (5) en Håkon (2) hebben geleerd dat broers echte kameraden kunnen zijn. Deze jongens en hun ouders weten dat samen werken en samen spelen heel belangrijk is.

'We fietsen en we spelen vaak voetbal', zegt Henrik, 'maar wat we het liefste doen is basketbal.' Hun basketbalspel werd nog opwindender toen drie van hun neefjes ruim een jaar geleden vanuit Drammen naar Lillestrøm verhuisden. Al die neefjes zijn dikke vrienden en spelen bijna iedere dag samen.

Basketbal is slechts één van de sporten die Henrik graag beoefent. Hij houdt ook van zwemmen, net als zijn broers. Vaak gaan ze dan ook mee met hun vader, Øystein, als hij voor zijn werk toch daarheen moet, naar verschillende zwembaden in de regio. Noorse kinderen krijgen zelfs zwemles op school en Robert geeft graag toe dat zwemmen zijn lievelingsvak is.

En de ski's in de schuur? De hele familie gaat graag skiën, zowel alpine skiën als langlaufen. De oudste jongens spreekt de snelle en sensationele pistefaldalingen het meest aan. 'De jongsten hebben dat nog niet echt geprobeerd,' zegt Henrik's moeder, Inger-Anne, 'maar misschien over een jaar of vijf...'

'Er wordt weleens beweerd dat Noren met ondergebonden ski's geboren worden', merkt Henriks vader gekscherend op. 'In feite is skiën heel gewoon in Noorwegen. De Noren vertoeven graag in de vrije natuur.'

Dat is niet moeilijk te begrijpen. Slechts vier procent van Noorwegen is bebouwd, de overige 96 procent bestaat uit bergen, bossen en meren. Vandaar

Een meertje vlak bij hun huis is een grote attractie voor vier van de jongens van Amundsen (van links naar rechts) André, Robert, Michael en Henrik.

Door hun fietshelmen te dragen, zorgen de jongens van Amundsen ervoor dat fietsen niet alleen een plezierige bezigheid is, maar ook een veilige.

De vijf broers met hun ouders, Øystein en Inger-Anne.

Henrik (rechts) en zijn broer Robert stellen elkaar op de proef bij een partijtje voetbal.

dat voettochten en kamperen zulke geliefde bezigheden zijn van Henrik en zijn broers. 'Afgelopen winter heeft Pa ons een paar dagen meegenomen naar de bossen', vertelt Henrik. 'We hadden het wel een beetje koud, maar her was heel leuk om ons eigen eten klaar te maken en te spelen in de sneeuw.'

Iedere zomer gaat Henrik met zijn ouders en broertjes op vakantie. Ze zoeken dan hun *mormor* (grootmoeder) op die in Ålesund woont aan de westkust van Noorwegen. Daar ziet het land er heel anders uit dan in de omgeving van Lillestrøm, met z'n glooiend berglandschap en boerenland. De kust van Noorwegen wordt gekenmerkt door steile, torenhoge rotswanden en diepe fjorden (nauwe inhammen aan de kust). 'Wat we daar graag doen is krabben vangen', zegt Henrik. 'We gaan het liefst naar twee speciale plekjes waar het water heel koud en helder is. We kijken onder de stenen en vinden de krabben wel, maar daarna laten we ze weer gaan!' (Henriks vader merkt op dat

één en dezelfde krab iedere zomer waarschijnlijk tenminste 10 keer gevangen wordt!)

Alhoewel de familie Amundsen zich samen heel graag in het actieve buitenleven stort, brengen Henriks ouders hem en zijn broers bij dat juist wat er binnenshuis gebeurt essentieel is voor een gelukkig gezinsleven. We houden gezinsgebed en bestuderen 's ochtends met z'n allen de Schriften', vertelt Henrik. 'Ik geloof niet dat ik een voorkeur heb voor één verhaal uit de Schriften – Ik lees ze allemaal graag.'

De jongens kijken allemaal uit naar de gezinsavond, vooral wanneer hun moeder een schattenjacht op touw zet. En wat de versnaperingen betreft – ieders voorkeur gaat uit naar ijs met koekjes.

Natuurlijk moet er in ieder gelukkig gezin ook tijd zijn voor werk en studie. Henrik helpt mij altijd met de afwas en houdt zijn kamer goed bij', zegt zijn moeder. 'En hij helpt zijn vader graag in de tuin.' Henrik leert ook pianospelen en heeft zelfs een

stukje ingestudeerd en gespeeld bij Michaels doop.

Henriks vader is lid van het presidium van de ring Oslo en moet vaak naar vergaderingen in andere wijken. Op zulke dagen helpt Henrik zijn moeder met zijn kleinere broertjes en zorgt ervoor dat ze zich in de avondmaalsdienst eerbiedig gedragen. Hij weet dat hij hun als oudste altijd het goede voorbeeld moet geven.

Niet lang geleden hebben Henrik en zijn broertjes met het jeugdwerk gezongen in een avondmaalsdienst van de wijk Oslo 2. Zij zongen: 'Ik kom hier uit een fijn gezin, zij houden veel van mij. Ik wil steeds met hen samen zijn tot in de eeuwigheid' (zie *De Kinderster*, maart 1993).

Deze woorden sluiten goed aan bij de gevoelens die Henrik heeft over zijn eigen familie. Hij is erg blij dat hij een vader, een moeder en broertjes heeft, die samen werken, samen spelen en samen naar de kerk gaan. Hij is ook blij dat ze het plan van hun hemelse Vader volgen om een eeuwig gezin te worden. □

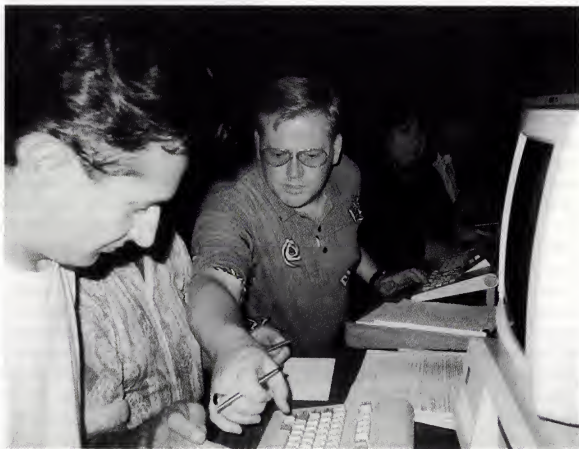
Lessen in PAF

Het omgaan met computers is voor menig een heel opgave. Nu het insturen van familiehistorische gegevens naar de tempels niet meer op papier mag gebeuren, hebben leden die geen computer hebben en er nog nooit mee hebben gewerkt, een probleem. Als zij het werk voor hun voorouders willen blijven doen, zonder geheel afhankelijk te zijn van anderen, dan zullen zij de strijd met de computer moeten aanbinden. De leden van de wijk Haarlem kunnen sinds kort hulp krijgen bij het overwinnen van hun angst voor die geheimzinnige machine. Op initiatief van broeder J. van Reijn en broeder R. Hubert is men daar begonnen met een lessencyclus om de eerste computerbeginselen onder de knie te krijgen en tevens vertrouwd te raken met het PAF-programma. Dat is mogelijk geworden door de aanschaf van enkele oude XT computers, die voorzien werden van een

(kleine) harde schijf (20MB) en zo voor de kiloprijs van 50 cent eigendom van de kerk werden. De docenten gebruiken een overheadprojector met transparanten van het beeldscherm om de cursisten eerst vertrouwd te maken met de onderdelen van het programma. Stap voor stap worden de diverse

handelingen geoefend. Het resultaat is verbluffend. De angst verdwijnt en men gaat enthousiast aan de gang. Een idee voor andere wijken en gemeenten?

Meer informatie bij Jacques van Reijn (tel. 023-5363942) of Rob Hubert (tel. 023-5330750). «

John Koper helpt broeder Natroshuili uit Georgië een bepaalde toets vinden.

De zendelingenpagina's

Deze maand besteden we aandacht aan broeder en zuster Dezaire uit de gemeente Zoetermeer, die op zending zijn geweest in Bulgarije, en aan Inge Pardaen uit de wijk Antwerpen 2, die momenteel een zending vervult in Nederland.

Joseph en Else Dezaire

De dag waarop wij werden geroepen als zendeling-echtbaar in een voormalig Oostblokland seminarie- en instituutlessen te gaan geven zullen wij nooit vergeten. Een donderslag bij heldere hemel zou minder onverwacht zijn geweest. Wij hadden het er wel eens met elkaar over gehad om op zending te gaan, maar dan pas over tien jaar of zo. Maar de Heer dacht daar blijkbaar anders over. En zo zijn wij in Bulgarije terechtgekomen. Bij onze aankomst op 14 december troffen wij een schitterend land met vele bergen en dalen, d.w.z. met vele ups en downs. Onze standplaats werd Sofia, de hoofdstad van het land, een stad die wij hebben leren liefhebben, maar die na 45 jaar communisme aan een dringende opknopbeurt toe is. Een stad met een mooie kern, daterend van voor de Eerste Wereldoorlog, omringd door merendeels afschuwelijke, fantasieloos gebouwde voorsteden. Wel ligt de stad schitterend omgeven door het Balkan- en Vitosagebergte, het laatste bekend als het Vitosa Nationaal Park, een geliefkoosd doel van natuurliefhebbers, want de loof- en naaldbossen, en de prachtige vergezichten zijn adembenemend.

Een geschikte tijd vinden voor seminarie- en instituutsonderwijs is hier niet gemakkelijk. De scholen werken hier in een soort ploegendienst: de ene groep benut het schoolgebouw van zeven tot twee en de andere van twee tot zeven. Minstens twee keer per jaar vindt wisseling van de wacht plaats. Heel vervelend.

Wij hadden ook de kans om in Plovdiv, de op een na grootste stad van Bulgarije, instituutlessen te geven. De goede geest aldaar zul-

len wij ons nog lang herinneren. Ook aan onze wekelijkse 156 km lange treinreis daar naar toe door de uitlopers van het Balkan- en Rilagebergte. Schitterend!

De kerk begon hier in 1990 en is niet erg groot. Er is een heel goede vaste

dit moment [begin september, red.] zijn wij bezig alles in Bulgaarse handen te leggen wat het seminarie en het instituut betreft. Het was niet eenvoudig iets geheel nieuws op te bouwen, maar onze hemelse Vader heeft ons uiteindelijk nooit in de steek gelaten.

De eerste avond hier was heel bijzonder. Bij kaarslicht zaten we in ons appartement. Het was koud, er was geen verlichting of verwarming, noch kon er gekookt worden: de stroom was uitgevallen. Uit de kraan kwam geborrel, géén water: er was waterdistributie. Ik zei tegen

Broeder en zuster Dezaire (rechts op de foto) en de instituutsklas in Sofia.

kern aanwezig en velen zijn al naar de tempel geweest. Er zijn zelfs Bulgaarse tempelwerkers. Wij houden heel veel van onze Bulgaarse broeders en zusters. Zij zouden in elk deel van de wereld een sieraad voor de kerk zijn. Tot nu toe hebben 38 leden de cursus lerarenopleiding met succes gevolgd en er komen er binnenkort nog enkele bij. Wij hebben prachtig met deze mensen kunnen werken. Wij zijn blij en trots dat drie jongemannen die de instituutlessen trouw gevolgd hebben, op zending zijn of gaan. Wij hebben in ons leven nog geen jongemannen ontmoet die zo intensief de Schriften bestudeerd hebben. Op

mijn vrouw: 'Besef jij dat we hier zitten omdat jij toentertijd tegen mijn zin de zendelingen hebt binnengelezen?' Antwoord: 'Ja, dat weet ik, maar ik klaag nergens over.' Mijn antwoord: 'Nee, ik ook niet. Ik voel me zelfs heel gelukkig. En bij God, ik weet niet waarom.' Reactie: 'Dat geldt ook voor mij.'

Nu weten wij waarom we ons toen tegen elke logische overweging in gelukkig voelden: omdat wij ons in de dienst van de Heer begaven. Wij zijn heel dankbaar voor onze roeping en beschouwen het als een beloning van de Heer voor 25 jaar trouwe dienst in zijn wijngaard. Dit is gewoon de fijnste roeping. «

Inge Pardaen

Op 8 november 1995 begon ik mijn zending in het opleidingsinstituut te Provo, vanwaar ik, na een maand hard leren, de 'echte' wereld werd ingestuurd op Temple Square in Salt Lake City. Daar had ik de gelegenheid om veel mensen uit allerhande landen en culturen te ontmoeten. Op Temple Square worden er 36 talen gesproken en er zijn meer dan 70 landen vertegenwoordigd onder de zendingelingen. Alle toeristen en bezoekers voelen er zich dus direct thuis. Ook omdat de Geest er zo sterk aanwezig is. We krijgen daar nooit de kans om mensen tot aan de doelpunt te leiden, maar er worden wel enorm veel zaadjes geplant. Na drie maanden werkzaam te zijn geweest op Temple Square moest ik, spijtig genoeg, huiswaarts keren omwille van gezondheidsproblemen.

Maar na twee maanden rust heb ik mijn zending hervat, ditmaal in het zendingsgebied Amsterdam. Ik vind het een groot voorrecht om in Nederland en Vlaanderen te mogen dienen. Het is een geweldig gevoel om verandering te zien komen in het leven van mensen dankzij het

evangelie van Jezus Christus.

Het is natuurlijk niet altijd rozengeur en maneschijn. Dagelijks worden we geconfronteerd met mensen die ons en de kerk tot op de grond afbreken. En op zo'n moment is het moeilijk om door te gaan en tot het einde toe te volharden. Maar daarom hebben we een liefhebbende hemelse Vader die ons troost geeft en ons sterkt in tijden van moeilijkheden en verdriet.

Ik heb geleerd om altijd te vertrouwen op mijn hemelse Vader en om geen angst te hebben voor moeilijkheden of beproevingen. '(...) want ik weet, dat de Here geen geboden aan de kinderen der mensen geeft, zonder tevens de weg voor hen te bereiden' (1 Nephi 3:7).

Het evangelie naleven is niet altijd makkelijk maar zeker de moeite waard! Ik weet dat God leeft, dat de kerk waar is en dat Joseph Smith die heeft hersteld. Ik weet dat het Boek van Mormon waar is en dat Jezus Christus onze Heiland en Verlosser is. Alleen door Hem kunnen we bij onze hemelse Vader terugkeren. Ik ben dankbaar dat ik op zending mag zijn. «

Zuster Pardaen in de Keukenhof.

Nieuwe zendingen

Naam: Jared Verdonk
Unit: Den Haag-Scheveningen
Zendingsgebied: Londen-Zuid
Aanvang zending: 10 oktober 1996
Opleidingsinstituut: Lingfield

Naam: Annelou van der Sterre
Unit: Zeist
Zendingsgebied: Provo
Aanvang zending: 30 oktober 1996
Opleidingsinstituut: Provo

Naam: Andrew Bracy
Unit: Amstelveen
Zendingsgebied: Parijs
Aanvang zending: 23 oktober 1996
Opleidingsinstituut: Provo

Engeland

Ché Pattiasina/

Geoffrey Uyleman/Henk Prins

England Leeds Mission,

Technocentre, Station Road,

Horsforth, Leeds, Yorkshire,

LS18 5BJ, Engeland

Barry ten Have/Sander Uyleman

England Manchester Mission,

Trafalgar House, 110 Manchester Road,

Altrincham, Cheshire, WA14 1NU,

Engeland

Jared Verdonk

England London South Mission,

Southfield House

Mitcham, Surrey CR4 4ED

Engeland

Schotland

Mirjam Eekelschot

Scotland Edinburgh Mission,

'Boroughfield', 32 Colinton Rd.,

Edinburgh, EH10 5DG, Schotland

Duitsland

Celine Rol

Talstrasse 64, D-61381 Friedrichsdorf

Jan en Willy de Bruijn

Talstrasse 10, D-61381 Friedrichsdorf

Cornelis en Siegfried van der Put

Talstrasse 10, D-61381 Friedrichsdorf

West-Indië

Henny Aroeman

Zendingsgebied West-Indië,

26-28 Murray Street # 5

Woodbrook, Port of Spain,

Trinidad , West-Indië

Andy Ruiter

Albergastraat 10,

Paramaribo, Suriname

Griekenland

Anna Knight/Sergel Oudman/

Timothy Stekkinger/

Richard van der Put

Zendingsgebied Athene,

Papadiamanti Straat 4,

Paleo Psychiko 15452,

Athene, Griekenland

Nederland

Antony den Dulk/Inge Pardaen/

Marjon Blomsma/

Anne en Elly Hulleman

Zendingsgebied Amsterdam,

Noordse Bosje 16,

NL-1211 BG Hilversum

Frankrijk

Andrew Bracy

France Paris Mission

'23, rue Du Onze Novembre

Fr-78110 Le Vesinet

Verenigde Staten

Jeroen Bulder

California Roseville Mission

8331 Sierra College Blvd., Suite 208,

Roseville, California 95661, USA

Sander van Damme

Arizona Tucson Mission

1840 East River Rd., Suite 102,

Tucson, Arizona 85718, USA

Hilbert Fridsma

Washington D.C. North Mission

904 Wind River Lane, Suite 103

North Potomac, Maryland 20878, USA

Curtis Wursten

South Carolina Columbia Mission

1345 Gamer Lane, #307

Columbia, SC 29210, USA

Daniel Aukema

Utah Salt Lake City Mission

7938 South 3500 East, Suite H

Salt Lake City Utah 84121, USA

Marissa Dol

Historic Temple Square Mission

P.O. Box 112110,

Salt Lake City, UT 84147-2110, USA

Annelous van der Sterre/Natascha Spee

Utah Provo Mission

2500 N. University Ave., #100

Provo, UT 84604, USA

Canada

Spencer Hulleman

Canada Calgary Mission,

6940 Fisher Rd. S.E., #122,

Calgary, Alberta T2H 0W3,

Canada

Kurt Okhuijzen

Canada Toronto West Mission

338 Queen Street East, Suite 214

Brampton, Ontario

Canada

Jeff Wursten

Canada Montreal Mission

1320 Blvd. Graham, Suite 310

Ville Mont-Royal, Quebec H3P 3C8

Canada

Ga je op zending?

*Stuur ons dan je naam, zendingsgebied,
uit welke wijk of gemeente je komt, wan-
neer je zending begint, naar welk oplei-
dingsinstituut je gaat - en vooral: een
goede pasfoto!*

*Ons adres staat helemaal voorin De
Ster.*

IK VERMAG ALLE DINGEN IN CHRISTUS

**'Vrede zij uw ziel'
(Leer en verbonden 121:7)**

Ieder van ons moet het hoofd bieden aan bepaalde moeilijkheden, of het nu gaat om de worsteling om de eindjes aan elkaar te knopen, een eeuwige metgezel te vinden, een goed huwelijk in stand te houden en kinderen in de kerk groot te brengen, of de onverwachte eenzaamheid die het gevolg is van een scheiding of van het overlijden van de man. Het is een onderdeel van onze ervaringen in de sterfelijkheid om beproeving te ondergaan (zie 2 Nephi 2:11–12).

Maar wij hoeven niet alleen te staan tegenover tegenspoed. President Gordon B. Hinckley smeekt ons 'een eenvoudig geloof [te ontwikkelen], een onvoorwaardelijke overtuiging dat de God des hemels de macht bezit om alles tot een goed einde te brengen en om zijn eeuwige doeleinden in het leven van zijn kinderen te verwezenlijken' (*Ensign*, juli 1984, blz. 6).

WIJ KUNNEN VREDE, DE GAVE VAN DE HEER, ONTVANGEN

Wanneer wij de woorden 'ik vermag alle dingen in [Christus]' geloven, zullen onze lasten lichter worden.

Mervyl Meyer uit Zuid-Afrika ontving die grote gave toen haar moeder met 93 jaar was gestorven. Als enig kind was het verlies van haar moeder een zware slag voor Mervyl. Hoewel ze wist dat haar moeders dood een barmhartige bevrijding inhield van de pijn en de frustratie die gepaard gingen met

haar hoge leeftijd, verlangde ze toch heviger naar haar moeders gezelschap.

Op een zaterdagochtend, was Mervyl bezig haar tuin klaar te maken voor het planten en zaaien van het zomergoed. Ze dacht na over de les die zij de volgende zondag in de zustershulpvereniging zou geven, en die ging over de paradijsheerlijkheid die de aarde zal ontvangen tijdens het millennium. Hoewel zij over de les had gebeden – en over de belofte die erin zat voor haar moeders opstanding – was zij toch zwaarmoedig bij de gedachte aan haar moeders lichaam, dat diep in de donkere grond begraven lag. Ze was bang dat ze haar nooit meer zou zien.

Maar onder het werken werd ze geraakt door de Geest. 'Bij het overwegen van de les, kreeg ik de ingeving dat de aarde waar ik in werkte dezelfde aarde was die de stoffelijke resten van mijn moeder herbergde. Terwijl ik mijn handen in de vruchtbare, bruine grond stopte, ontving ik een persoonlijke verzekering van de vernieuwing van alle leven, van de opstanding. Er was vrede in mijn hart.'

DE HEER KAN ONS STERKEN

De Heer zal ons in onze beproevingen sterken, mits wij zijn hulp zoeken en ons hart en verstand openstellen voor de invloed van zijn Geest. Een van de onfeilbaarste manieren om dat te doen, is door te zorgen voor anderen. Dienstbetoon heeft een verzachtende uitwerking op ons hart en richt ons verstand op de leiding van de Geest. Door te nemen van het avondmaal vernieuwen wij de verbonden waardoor wij de Geest bij ons kunnen hebben. Patriarchale en priesterschapszegens verschaffen perspectief en inzicht. Wij kunnen zoete vriendschap en prettig gezelschap vinden door om te gaan met de zusters van de zustershulpvereniging. Wij kunnen troost en kracht uit mooie muziek en verheven literatuur putten.

Ieder van die handelingen, gepaard met aandacht voor het volbrengen van Gods wil, kan de Heer in ons leven uitnodigen. Wanneer dat gebeurt, kunnen wij werkelijk zeggen: 'Ik Vertrouw dan steeds need'rig op uwe zorg, daar 'k weet: Gij bemint mij teer. Ik volg dan het voorbeeld, door U gesteld' (lofzang 179). Als wij Hem zo vertrouwen, hebben we deze belofte: 'Ik zal u niet als wezen achterlaten. Ik kom tot u' (Johannes 14:18).

- Hoe kan het naleven van de evangeliebeginselen, zoals geloof oefenen, ervoor zorgen dat wij onze moeilijkheden het hoofd kunnen bieden?

- Hoe kunnen wij eraan meewerken dat anderen die met beproevingen te kampen hebben troost en vrede ontvangen? □

De vrede bewaren

Tamara Leatham Bailey

FOTOGRAF: STEVE BUNDERSON

**De Heer heeft ons verteld dat Hij ons vrede zal geven (zie Johannes 14:27).
Als wij anderen laten delen in die gift, kunnen we vrede-stichters worden.**

Zelf vrede ervaren wil zeggen -

- Er iedere dag naar streven om Christus als middelpunt van ons leven te hebben. Deze stevige basis zal ons gemoedsrust en kracht in ons dagelijks leven geven.
- Dagelijks bidden en de Schriften bestuderen.
- Gebruik maken van de gave van bekering. Werkelijke vrede is alleen voelbaar als we een onbezwaard geweten hebben.
- Onzelf niet met anderen vergelijken. We moeten accepteren wie wij zijn, en altijd ons uiterste best doen.

Anderen vrede brengen wil zeggen -

- Onze familieleden accepteren en liefhebben. Naar positieve eigenschappen in alle mensen zoeken, en daar onze aandacht op vestigen. Als we de kans krijgen om een huisgenoot te complimenteren, dan moeten we dat zeker niet laten!
 - Altijd vriendelijk praten. 'Als je niets aardigs kunt zeggen, kun je beter niets zeggen.'
 - Anderen in de gelegenheid stellen om hun afwijkende mening zonder commentaar te uiten. Verscheidenheid houdt het leven opwekkend. We hoeven het niet met iedereen eens te zijn, maar we moeten de persoonlijke mening van anderen respecteren.
 - Onze eigen mening op een rustige manier uiten.
 - Deelnemen aan het gezinsgebed. Als wij aan de beurt zijn om het gebed uit te spreken, moeten we voor vrede en liefde in het gezin bidden.
 - Anderen laten delen in het evangelie van vrede door ons getuigenis te geven.
 - De godsdienstige overtuiging van anderen respecteren (zie het elfde geloofsartikel).
 - Ons gedrag een weerspiegeling van ons geloof laten zijn. Sportiviteit en eerlijkheid zullen vrede teweegbrengen.
 - Anderen dienen. Zelfs het geringste dienstbetoon kan anderen vrede brengen.
 - Vastengaven betalen. Dit geld wordt gebruikt om behoeftige mensen te helpen. Die gift kan hun gemoedsrust bevorderen.
 - Anderen die ons iets hebben aangedaan, vergeving schenken.
 - Anderen om vergeving vragen.
 - De vrede die wij in ons hart voelen, verbreden door dagelijks het evangelie uit te dragen en, als we daar de gelegenheid voor hebben, een voltijdzending te vervullen. □

HOU JE VAST!

Ouderling James M. Paramore

van de Zeventig

ILLUSTRATOR: GREG NEWBOLD

Toen ik als jongeman in Parijs op zending was, ging ik geregeld naar de top van de Eiffeltoren, 102 verdiepingen boven de grond.

De toren is in 1889 als onderdeel van een wereldtentoonstelling voltooid. In het begin zijn er een aantal mensen dodelijk verongelukt omdat het hek op de bovenste verdieping niet hoog genoeg was. Sindsdien is er een omheining van glas en prikkeldraad aangebracht, waardoor het zo goed als onmogelijk is om naar beneden te vallen. Op een stormachtige dag kan de top van de toren wel 60 centimeter heen en weer schommelen. Het is eng om dan bovenop te staan. Toch staat het de bezoekers vrij om op het bovenste platform rond te lopen, mijlenver rond te kijken en aan alle kanten foto's te nemen. Door de omheining kunnen de bezoekers zich altijd volledig veilig voelen. De omheining beschermt hen en verschaft een enorme geruststelling. De bezoekers hebben gemoedsrust omdat de omheining er staat.

Net als die omheining zijn onze normen de grens die ons beschermt tegen geestelijk, en vaak ook lichamelijk kwaad. Er zijn overal bepaalde normen. Ze zijn er in alle aspecten

van ons leven, vanaf het moment dat we geboren worden. Ze zijn voor ons noodzakelijk om te groeien, om te ontwikkelen en om veilig en gelukkig te zijn.

Als er geen grenzen zijn

Toen onze oudste dochter een keer niet goed in de gaten werd gehouden door een oppas, en overal heen mocht krui- pen, kwam ze met haar been tegen de kachel. Ze verbrandde zich ernstig. De kachel was zo heet dat de brandplek diep in haar huid zat. Haar been zag eruit als een wafel. Ze heeft nog steeds wat littekens van dat ongeluk, omdat er geen grenzen waren gesteld.

We hebben ooit in een oud huisje gewoond waar de bouwverordening voor de fundering volledig in de wind was geslagen. De vloer begon steeds meer te verzakken. Als mijn zoons een huis bouwen, dan zijn er strenge regels waar aan voldaan moet worden. Het begint met het onderzoeken van de grond voordat er zelfs maar met de bouw wordt begonnen. Dit garandeert dat het huis de test van gewicht en tijd kan doorstaan.

Keuzevrijheid

Beste vrienden, de geest en het verstand zijn, net als het lichaam, ontwikkeld door de voeding die is toegediend. Toen wij onlangs op reis waren, hebben mijn vrouw en ik water gedronken waar wij niet aan gewend waren. We zijn er wekenlang ziek van geweest. Zo is het ook met het verstand. Ook het verstand ontwikkelt zich al naar gelang de voeding. De geest wordt beïnvloed door de voeding van het lichaam en het verstand.

Vergeet niet dat het geestelijk lichaam van de mens eeuwig is. Als iemand overlijdt, vindt er een scheiding plaats tussen lichaam en geest. Het lichaam is levenloos, maar de geest leeft verder. En hopelijk ontvangt de geest alle zegeningen die zijn beloofd aan hen die hun keuzevrijheid in dit aardse leven gebruiken om de richtlijnen van onze hemelse Vader na te leven.

Probeer de vreugde eens in te denken die we gevoeld moeten hebben toen we hoorden dat er een prachtige wereld voor ons werd geschapen. En denk eens aan het gevoel van zekerheid toen wij hoorden dat we niet zonder normen en grenzen achtergelaten zouden worden. Normen en grenzen die ons een gevoel van veiligheid en bescherming zouden geven. Normen van onze Vader in de hemel die de tand des tijds kunnen weerstaan. Hij wilde ons niet zonder deze enorme bescherming achterlaten, hoewel Hij ons de vrijheid gaf om die normen te accepteren of te verwerpen. Hij heeft ons zijn weg, zijn normen, zijn grenzen, zijn inspiratie en zijn leiding aangeboden. Maar Hij heeft ons de vrijheid gegeven om ze te aanvaarden of te verwerpen. Hij heeft duidelijk aangegeven dat zijn normen eeuwig, onveranderlijk, betrouwbaar en veilig zijn. Net als de omringing op de Eiffeltoren.

Als wij binnen de aangegeven normen blijven, zullen we veilig zijn en een vredig gevoel ervaren. We zijn echter niet verplicht om die normen na te leven. We hebben onze keuzevrijheid, zoals de profeet Jakob in het Boek van Mormon verklaart: '... dat gij vrij zijt om zelfstandig op te treden – om de weg te kiezen van de eeuwige dood of de weg van het eeuwige leven' (2 Nephi 10:23).

Verbazingwekkende technologie

Dit alles leidt tot een belangrijk punt. De technologische

wereld werkt momenteel met de opmerkelijkste uitvindingen uit de geschiedenis, waardoor kennis, begrip en vooruitgang toenemen. De ontwikkelingen in de media bijvoorbeeld, zijn bijna ongelooflijk. We staan versteld als we die ontwikkelingen steeds sneller zien voortgaan. Ik was 44 jaar geleden op zending en de televisie was toen zo goed als onbekend. Nu zal het niet lang meer duren dat ieder mogelijk video-, audio-, telefoon-, en computersignaal van honderden verschillende bronnen door een enkele optische glasvezelkabel in onze woning beschikbaar komt. Wat zal dat een enorme mogelijkheid tot scholing en gezond amusement zijn!

Maar het zal ook de poorten openen van weerzinwekkend amusement in de vorm van slechte video's, muziek of andere zaken die onze gedachten en geest beïnvloeden. Uiteindelijk zal het onze eeuwige geest binnen de muren van ons eigen huis beïnvloeden. Zal het onze normen versterken – of verzwakken?

Deze uitvindingen zijn een grondige test voor onze keuzevrijheid. Zullen wij voor de normen van de kerk kiezen en ze naleven? Ook als niemand te weten kan komen of we dat ook werkelijk doen? Kunnen we die beslissing nu al nemen, nu 60 tot 70 procent van alle films en amusement niet geschikt zijn voor onze geestelijke ontwikkeling? Als wij nu de normen van de Heer kunnen naleven, zal het steeds makkelijker worden om het altijd te doen.

Duidelijke norm

Het Eerste Presidium heeft onze normen wat betreft de media in *Voor de kracht van de jeugd* duidelijk aangegeven:

'Onze hemelse Vader heeft ons, heiligen der laatste dagen, de raad gegeven te streven naar alles wat "deugdelijk, liefelijk, eervol of prijzenswaardig is" (Geloofsartikel 13). Wat je leest, of waar je naar luistert of kijkt, laat een indruk bij je achter. Het amusement dat door de media verspreid wordt, kan heel positief zijn. Het kan je inspireren, je goede morele beginselen leren, en je dichter bij de schoonheid brengen die deze wereld te bieden heeft. Maar het kan ook het slechte en het verkeerde normaal, opwindend en aanvaardbaar doen lijken.

'Pornografie is in het bijzonder gevaarlijk en verslavend. Het nieuwsgierig kijken naar pornografie kan aanzetten tot

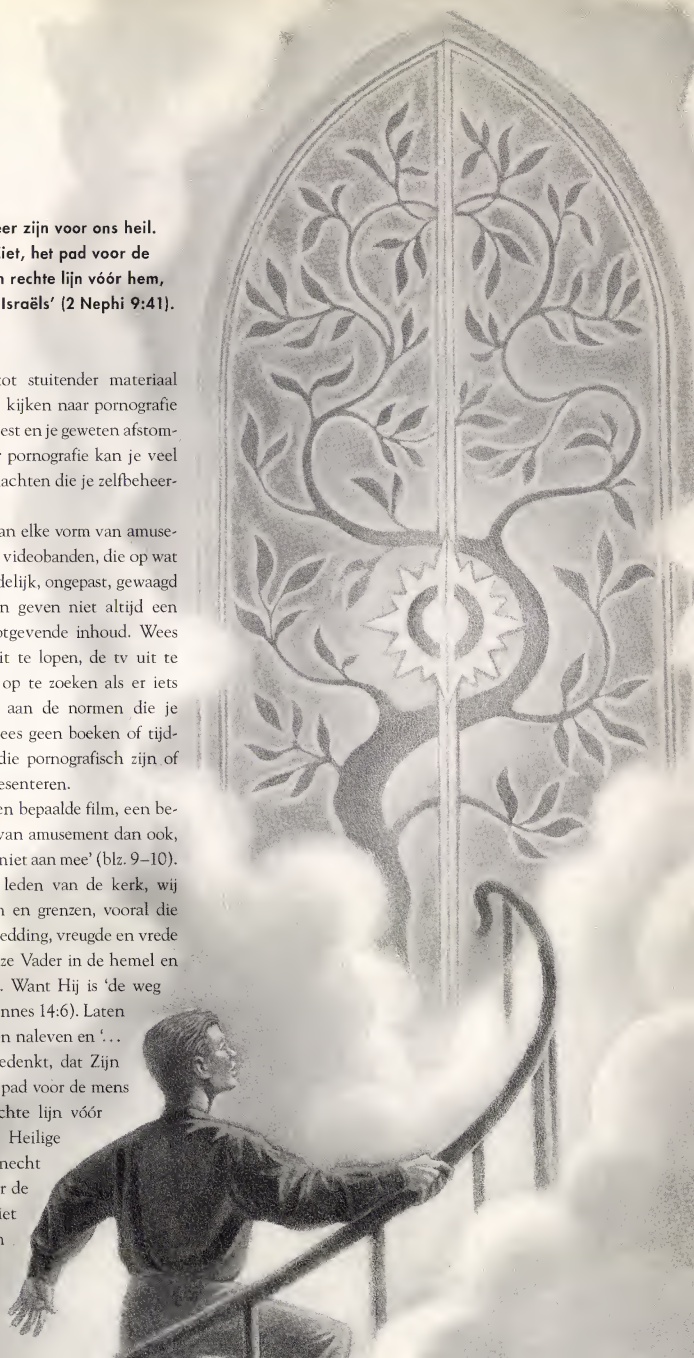
De normen en grenzen van de Heer zijn voor ons heil. 'Zijn wegen (zijn) rechtvaardig. Ziet, het pad voor de mens is smal, maar het ligt in een rechte lijn vóór hem, en de poortwachter is de Heilige Israëls' (2 Nephi 9:41).

een verslavende gewoonte die tot stuitender materiaal en seksuele overtreiding leidt. Het kijken naar pornografie zal je ongevoelig maken voor de Geest en je geweten afstompen. Het lezen van of kijken naar pornografie kan je veel schade berokkenen. Het voedt gedachten die je zelfbeheersing verzwakken.

'Ga niet naar of doe niet mee aan elke vorm van amusement, inclusief concerten, films en videobanden, die op wat voor manier dan ook vulgair, onzedelijk, ongepast, gewaagd of pornografisch is. Filmkeuringen geven niet altijd een nauwkeurig beeld van de aanstootgevende inhoud. Wees niet bang om een bioscoopzaal uit te lopen, de tv uit te zetten of een andere radiozender op te zoeken als er iets gebracht wordt dat niet voldoet aan de normen die je hemelse Vader gesteld heeft. En lees geen boeken of tijdschriften of kijk niet naar foto's die pornografisch zijn of onzedelijkheid als aanvaardbaar presenteren.

'Kort gezegd, als je twijfelt of een bepaalde film, een bepaald boek of welke andere vorm van amusement dan ook, gepast is, ga er niet naar toe, doe er niet aan mee' (blz. 9-10).

Mijn jonge vrienden, en alle leden van de kerk, wij hebben jullie enorm lief. Normen en grenzen, vooral die van de Heer, zijn gegeven om ons redding, vreugde en vrede te geven. Zij zijn de sleutel om onze Vader in de hemel en de heiland beter te leren kennen. Want Hij is 'de weg en de waarheid en het leven' (Johannes 14:6). Laten we zijn normen en grenzen leren en naleven en '... komt tot de Here, de Heilige. Bedenkt, dat Zijn wegen rechtvaardig zijn. Ziet, het pad voor de mens is smal, maar het ligt in een rechte lijn vóór hem, en de poortwachter is de Heilige Israëls; daar heeft Hij geen dienstknecht en er is geen andere weg, dan door de poort, want men kan Hem niet bedriegen, want Here God is Zijn naam' (2 Nephi 9:41). □

De gehaakte deken

Jan Murray Smith

Eenvoudige dingen kunnen van een huis een thuis maken – zoals gebeden, vriendelijke woorden en zelfs een gehaakte deken.

Toen wij 14 jaar geleden trouwden kregen mijn man en ik een gehaakte deken van een goede vriendin van mijn ouders. Ik was verbaasd dat iemand zoveel tijd zou besteden aan het maken van een huwelijksgeschenk voor iemand die eigenlijk een vreemde was.

Een paar dagen later vertrokken mijn man en ik naar wat ons nieuwe thuis zou worden. Het was de deken, die ondanks de decemberkou, mijn benen warm hield. Mijn handen streelden de zachte stof, terwijl ik mij probeerde voor te stellen hoe het zou zijn om getrouwd te zijn.

Ons eerste 'thuis' was een piepklein motelkamertje. Wij maakten ons eten klaar in een elektrische pan en hielden het koel in de vensterbank. Het kamertje, met zijn ruwstenen muren, kreeg met de deken de hoognodige huiselijke aankleding.

Ons volgende thuis was een oud huis in de bergen. Die winter was het erg koud. Mijn man werkte tot een uur 's nachts, we hadden geen telefoon en de houtkachel hield amper één kamer warm. Ik was in verwachting van ons eerste kindje en ik voelde me niet lekker. Soms werd ik zelfs bang van de nachtelijke geluiden. De deken werd een soort toevluchtsoord voor mij. Later, toen onze dochter geboren was, vlijden wij ons tegen elkaar aan onder dat warme dek. Elke volgende zwangerschap hield in dat ik meer onder de deken rustte en een kindje erbij had die er ook onder moest.

We zijn vijftien keer verhuisd sinds we getrouwd zijn. Iedere keer pak ik een speciale doos in met het opschrift: 'Van huis tot thuis.' Daar stop ik alle schilderijtjes en andere schatten in die ik voor mijn gevoel nodig heb om in mijn nieuwe huis de juiste sfeer te scheppen. De deken gaat er als

eerste in en beschermt al het overige terwijl we op reis zijn. Dit is een van de eerste dozen die we uitpakken.

Dikwijls leek de deken wel een verlengstuk van mijn moederlijke gevoelens. Ik heb er een ziek kind mee ingestopt of eentje die het niet warm genoeg leek te hebben. We kropen er samen onder als we het land doorkruisten op weg naar grootouders. Hij ging mee als er vuurwerk afgestoken werd op onafhankelijkheidsdag, als er honkbalwedstrijden waren in de herfst en op onze kampeertochten in de zomer. Wanneer we logés hebben, kan hij twee kinderen warm houden op de grond of een volwassene op de bank. Hij is een weekje meegeeweest naar het ziekenhuis, vier dagen naar een kamp, en een ochtend naar de kleuterschool toen de kinderen iets van thuis mochten meenemen en erover vertellen. Er is om gevochten, maar hij is ook gebruikt als tent en als 'giechelmonster.'

De broodrooster, mixer, ovenschalen en kristallen kan die we als huwelijksgeschenk hebben gekregen, hebben allemaal het loodje gelegd. Maar hoewel de deken niet meer nieuw is, is hij nog steeds warm en behaaglijk. Soms vraag ik me af hoe we het zonder hem hadden moeten stellen.

Jaren geleden was ik verbaasd dat de vriendin van mijn ouders zoveel tijd had gestoken in het maken van een gehaakte deken voor een stel dat zij nauwelijks kende. Ik besef nu dat zij op haar eigen, vriendelijke manier de kennis die zij door haar eigen ervaring in het huishouden had verworven, wilde doorgeven. Door dit geschenk heb ik leren inzien dat wanneer we geconfronteerd worden met de moeilijkheden en uitdagingen van het leven, het de eenvoudige dingen zijn die van ons huis een thuis maken: gebed, lezen in de Schriften, muziek, knuffels, een vriendelijk woord, ja, zelfs een gehaakte deken. □

DE VREUGDEVOLLE HEILIGEN IN PUERTO RICO

Bezoekers genieten van de warmte en de schoonheid van dit eiland, maar de heiligen der laatste dagen die hier wonen, weten dat werkelijke vreugde in het evangelie wordt gevonden.

LaRene Porter Gaunt
FOTOGRAFEN: DAVID EN LARENE GAUNT

De woorden op de nummerborden van de auto's in Puerto Rico zeggen het helemaal: 'Puerto Rico – Eiland van

bekoring'. Het eiland is inderdaad, hoewel het maar 260 bij 90 kilometer groot is, vol met prachtige landschappen. Van de regenwouden van de 1100 meter hoge El Yunque in de Luquillo Mountains in het noorden, tot het ietwat drogere klimaat in het zuiden. Maar altijd een prachtig uitzicht op de bergen, de kust of allebei. Er komen dagelijks toeristen per vliegtuig of cruiseschip aan om te genieten van de heerlijke temperaturen het hele jaar door (15 tot 32 graden Celsius). Langs de zandstranden staan reusachtige palmbomen in de passaatwind, en het

ritselende geluid vermengt zich met de geur van bloeiende planten. Zwemmen, zeilen of in de zon liggen zijn de dagelijkse activiteiten. Het lachen en de muziek van het nachtleven lonken voortdurend. Heiligen der laatste dagen die hier wonen, hebben echter de waarheid van Leer en Verbonden 101:36 geleerd: '... in deze wereld is uw vreugde niet volkomen, maar in [Christus] is uw vreugde volkomen.'

'Ik besteedde altijd erg veel tijd met mijn vrienden,' zegt Orlando Irizarry, een meubelmaker in Cabo Rojo, 'maar ik had het gevoel dat er

iets in mijn leven ontbrak.' Ik vroeg mij af wat mijn vrouw Irma en ik aan onze drie dochters konden meegeven wat van duurzame waarde was. Ik begon over die gevoelens te bidden, en toen de zendelingen bij ons huis kwamen, voelde ik dat ik op hen en hun boodschap had gewacht. Nu brengt het evangelie vreugde in ons leven, en mijn dochters hebben datgene wat het belangrijkste is.'

14.000 anderen in Puerto Rico hebben diezelfde vreugde gevonden. En de kerk is met 8 districten en 52 gemeenten goed vertegenwoordigd.

HET BEGIN IN PUERTO RICO

In 1493 voer Christopher Columbus naar West-Indië, een eilandengroep tussen Noord- en Zuid-Amerika, en eiste het op voor het Spaanse koninkrijk. Toen hij op het grootste eiland aan wal ging, noemde hij het eiland San Juan Bautista (St. Johannes de Doper), en in 1508 werd er een Spaanse nederzetting gesticht. Goud en suikerriet

lokten kolonisten, en uiteindelijk werd het eiland Puerto Rico genoemd, wat 'rijke haven' betekent.

De kleurrijke geschiedenis van de daaropvolgende eeuwen bevat van alles, van piraten tot plantages. Als gevolg van de vele emigranten – uit Spanje,

Bruni en José Moren, met hun zoon Albi, zijn enthousiaste leiders in de gemeente Bayamón. Op de achtergrond is de skyline van San Juan te zien.

Engeland, Afrika, Ierland, Nederland, Frankrijk, Amerika en andere landen – genieten Puertoricanen van een rijk cultureel erfgoed. Aan het einde van de Spaans-Amerikaanse oorlog in 1898 werd Puerto Rico een gebiedsdeel van de Verenigde Staten.

De kerk kreeg in Puerto Rico voet aan de grond toen er tijdens de Tweede Wereldoorlog militaire bases van de Verenigde Staten gevestigd werden. De eerste gemeente werd in 1956 opgericht ten behoeve van militaire HLD-gezinnen. De voertaal was Engels, en er waren maar twee zendingen op het eiland.

María Christina Sosa Burk was een van de eerste Puertoricanen die lid van de kerk werd. Als vrouw van een HLD-soldaat, werd zij in 1956 gedoopt. Hun zoons werden gedoopt toen zij acht jaar oud waren. Hun oudste zoon William was een van de eerste Puertoricanen die op zending ging. Hij ging in 1969 naar Uruguay.

In de jaren tachtig vond er een verschuiving plaats van Engelstalig naar Spaanstalig toen steeds meer

Links: Marivid Alvarado, een van de tieners in Ponce die de traditie van volksdansen in stand willen houden.

Bladzijde 37, linksboven: Orlando en Irma Irizarry uit Cabo Rojo.

Rechtsboven: De familie Cosme uit Arroyo. Onderaan:

Een verkoelende

fontein op Ponce Plaza.

Puertoricanen lid van de kerk werden. Er werden ringen gesticht in San Juan (de hoofdstad van Puerto Rico), in Carolina, in Ponce en in Mayagüez. Het ledental groeide zo sterk dat ouderling L. Tom Perry van het Quorum der Twaalf Apostelen in december 1993 een bezoek bracht aan Puerto Rico om de vier grote ringen in acht beter te besturen districten te verdelen. Nu

hebben de leden meer kans om leidinggevende capaciteiten te ontwikkelen. Er heerst ook een sterke familieband in de gemeenten waardoor meer leden actief zijn en blijven.

'Ons heil hangt niet af van het feit of we een ring of een district zijn, maar van ons individuele werk,' zegt William A. Burk, president van het district San Juan.

Er is overal hernieuwde toewijding waar te nemen. In Humacao zegt gemeentepresident Angel Rodríguez-Negrón: 'We willen de gemeente Humacao zo veel mogelijk op de hemel laten lijken. Dit verlangen om te slagen is sterk bij de leden aanwezig. We moeten het handboek navolgen. Daar staat alles in.'

De leden van deze kleine, maar enthousiaste gemeente hebben een open huis gehouden met negen verschillende kraampjes met ieder een ander evangelie-onderwerp. Er kwam maar één bezoeker, maar de leden lieten zich niet ontmoedigen.

'We zijn zoveel gegroeid toen we deze basisbeginselen doormamen, en we hebben zoveel plezier gehad, dat het ons dichter tot elkaar heeft gebracht,' zegt Maritza Reyes. 'We hebben onze positieve houding bewaard, en we hebben de kraampjes later op onze gemeente-picknick gebruikt. Toen hebben veel mensen ze bezocht.'

'LIEFDE IN ONS HART'

'U kunt van ons een foto nemen,' zei een lid van de gemeente Guaynabo, 'maar u kunt de liefde in ons hart niet fotograferen.' Het is een feit dat het meeste succes hier voortkomt uit de goede aard van de mensen in Puerto Rico. Zij hebben vreugde in het omgaan met elkaar en het dienen van elkaar. Het evangelie van Jezus Christus is niet alleen in overeenstemming met deze eigenschappen, maar versterkt ze.

Onder: Jongemannen en jongevrouwen uit Ponce staan klaar om een traditionele volksdans op te voeren.

Bladzijde 39, linksboven: De heldere kleuren van de catamarans geven extra kleur aan dit zonovergoten strand van San Juan. Rechtsboven: De familie Muñoz uit Arecibo. Rechtsonder: De vlag van Puerto Rico.

'Wilt u een gelukkig mens zien? Kijk dan naar mij!' zegt Alberto Zayas uit de gemeente Caparra. 'Ik heb heus wel problemen, maar met het evangelie kan ik ze oplossen.'

Angel L. García uit de gemeente Pontezuela zegt: 'Ik ben gelukkig omdat Christus een onderdeel van

mijn leven is, en omdat ik weet dat mijn gebeden verhoord worden.'

Lucy Casablanca, moeder van twee kinderen en sinds 1977 lid van de gemeente Carolina zegt: 'We hebben in ons gezin altijd liefdevolle gevoelens voor elkaar gehad, maar het evangelie heeft licht en eeuwig perspectief in onze relaties gebracht.' Haar man Justo, is het met haar eens. 'Zoek naar vreugdevolle momenten in het leven,' zegt hij. 'We moeten vreugde in onze kerkelijke taken hebben, gelukkig zijn, en met plezier het evangelie naleven.'

Broeder Casablanca, een gewaardeerd leider, volgt zijn eigen advies als eerste op. Met de kersttijd leidt hij de hogepriesters uit de gemeente in een *parranda*. Hij roept een aantal gezinnen bijeen, met gitaren en andere muziekinstrumenten, en ze zingen dan kerstliederen aan de deur bij een ander kerklid. Dan worden ze al snel uitgenodigd om binnen te komen. Ze blijven daar dan een uurtje of zo om te eten, te zingen, te lachen en te dansen. De bezochte familie sluit zich vervolgens bij de groep aan en met z'n allen gaat ze naar het volgende huis. De groep gaat de hele avond door tot er wel 50 tot 100 mensen zijn aangesloten. 'We bezoeken vaak minderactieve leden zodat iedereen aan het plezier kan meedoen,' zegt broeder Casablanca.

Dit genoeg om met elkaar tijd door te brengen is wijdverbreid onder de kerkleden. De jeugd in de gemeente Ponce 1, bijvoorbeeld, heeft samen

Puertoricaanse volksdansen ingestudeerd, en hun optredens worden gecompleteerd met eigengemaakte decors en kostuums.

Om deze geest van eenheid en dienstbetoon te benadrukken, moedigt Noel Muñoz, quorumpresident ouderlingen in de gemeente Arecibo, zijn gezin aan om zo actief mogelijk aan kerkactiviteiten deel te nemen. Hij zegt: 'Je weet gewoon niet wanneer de Heer tot je zal spreken of je nodig zal hebben.'

'IK HUNKERDE NAAR SCHRIFTKENNIS'

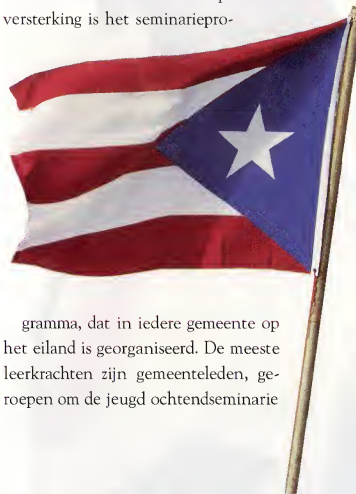
De mensen op dit eiland hebben ook een diepgewortelde spiritualiteit in hun karakter. Veel leden, zoals Doel Irizarry van de gemeente Guayanilla, werden tot het evangelie bekeerd door een droom of een geestelijke ingeving. 'In 1979 vroegen de zendingen aan ons gezin of wij over het Boek van Mormon wilden bidden,' zegt hij. 'Die avond knielde ik samen met mijn vrouw Cruz en onze twee kinderen, Maritza en Eric, en gingen in gebed om achter de waarheid van het Boek van Mormon te komen. Ik had een droom die zich drie keer herhaalde. Toen ik de daaropvolgende week naar de kerk ging, ontmoette ik tot mijn verbazing de man die ik in mijn droom had gezien. Ik wist dat dit het antwoord op mijn gebed was.'

Veel leden, zoals bijvoorbeeld de familie Torres uit de gemeente Arecibo, hebben thuis een programma voor

schriftstudie. Roberto en Migdalia Torres werden in 1984 gedoopt. 'Het evangelie beïnvloedt de manier waarop wij anderen behandelen, maar ook onze manier van denken, doen en spreken,' zegt Roberto Torres, vader van vier kinderen in de leeftijd van zeven tot veertien jaar. 'Wij zijn van mening dat ouders hun kinderen godsdienst moeten bijbrengen. Iedere ochtend bidden wij samen en lezen we uit de Schriften. Dat geeft de kinderen de basis om hun dagelijkse beslissingen op te baseren. We leren ze ook om het kwaad te vrezen.'

Migdalia is van mening dat het evangelie haar vaardigheid als moeder vergroot. 'De zustershulpvereniging heeft me de kennis bijgebracht om onze kinderen te onderwijzen,' zegt zij. 'De gezinsavond is bij ons thuis uiterst belangrijk. Onze kinderen doen actief mee en helpen met het lesgeven.'

Een andere bron van spirituele versterking is het seminariepro-

gramma, dat in iedere gemeente op het eiland is georganiseerd. De meeste leerkrachten zijn gemeenteleden, groepen om de jeugd ochtendseminarie

Jonge kinderen zoals de jongen hieronder, en de keurig geklede meisjes rechtsboven, doen enthousiast mee in het jeugdwerk. Nuria en Sara Martínez, linksboven, spelen fluit op de gezinsavond.

te geven. Naast het lesgeven, halen zij hun vijf of zes leerlingen ook op en brengen ze na het seminarie naar school. 'Ik hunkerde ernaar om de Schriften te leren kennen', zegt zuster Muñoz uit Arecibo, 'en door het seminarie heb ik dat kunnen doen.' Er zijn meer dan vijftig seminarieleerkrachten in Puerto Rico, waardoor

het seminarieprogramma een sterke invloed op de gezinnen en de jeugd heeft.

Ernesto Rivera, president van het district Toa Baja, vindt geestelijke ontwikkeling uiterst belangrijk. 'We moeten gewillig zijn om aardse bezittingen op te geven voor geestelijke zegeningen', zegt hij. 'Net als de rijke jongeling in Lucas 18:18-25, zullen

ook wij eens moeten kiezen tussen wereldse zaken en die van onze Vader in de hemel. Maar daar zijn we toe in staat en we kunnen ons doel bereiken. De groei van het evangelie in Puerto Rico is mede afhankelijk van onze spiritualiteit.'

De combinatie van de omgang met elkaar en de spiritualiteit hebben tot gevolg dat de vergaderingen en de lessen een combinatie van lachen en huilen zijn als de mensen spreken, onderwijzen of hun getuigenis geven. Deze actieve spiritualiteit komt ook ten goede aan het zendingswerk. De leden van de familie Muñoz uit de gemeente Arecibo hebben sinds hun doop in 1986 uitstekend zendingswerk verricht.

'Toen we gedoopt waren, probeerde iedereen in ons gezin beter zijn best te doen', zegt de 21-jarige Gissette Muñoz. 'We werden een eenheid. We plaagden elkaar niet meer. We werden vriendelijker voor elkaar en we spraken meer met elkaar. En omdat het evangelie ons zo enorm hielp, wilden we anderen over het evangelie vertellen.'

Tegen de tijd dat het maart 1995 was, waren er twee gezinnen uit de buurt gedoopt, verschillende familieleden van zuster Muñoz, drie broers van broeder Muñoz en twee vriendinnen van Gissette.

Net als zoveel andere heiligen der laatste dagen heeft deze familie de vreugde van het zendingswerk ontdekt. 'De leden beginnen steeds meer met familieleden en vrienden over het evangelie te praten', zegt Ronald E.

Dyer, onlangs ontheven als president van het zendingsgebied San Juan Puerto Rico. 'Er gaan ook steeds meer leden met de voltijdzendingen samenwerken. Dat is de sleutel tot succesrijk zendingswerk.'

Veel jongemannen en jongevrouwen hebben zich bij deze zendingsgeest aangesloten en zijn op zending gegaan. 'Ik had een sterk verlangen om op zending te gaan', zegt Maritza Irizarry uit de gemeente Guayanilla, die in Mexico-Stad op zending is geweest. 'Ons gezin is door mijn zending enorm gezegend. Toen ik mij op mijn zending aan het voorbereiden was, hebben mijn grootouders het evangelie leren kennen. Een week voor mijn vertrek, hebben ze zich laten dopen.'

Naast het zendingswerk is het een voortdurende uitdaging om minder-actieve heiligen te helpen hun getuigenis te herstellen en tot volledige activiteit te komen. In de gemeente Ponce 1 hebben de leiders een ambitieuze aanpak gekozen. Ze hebben alle gewillige leden ingeschakeld om een soort 'activerings-bataljon' te vormen. 'Iedereen kwam op een bepaalde avond naar het kerkgebouw', zegt gemeentepresident Miguel Alvarado sr. 'De leiders deelden kaartjes uit aan koppels gemeenteleden met de namen en adressen van minder-actieve leden. Iedereen hoefde maar een paar mensen te bezoeken. Na ongeveer twee uur kwam iedereen terug naar het kerkgebouw om verslag uit te brengen. Dit bleek een doelmatige manier te zijn om minder-actieve leden op te sporen en

het contact met de kerk te hervatten. De nazorg van deze activiteit heeft de gemeente nieuw leven ingeblazen.'

In de gemeente Yauco heeft heractivering hoge prioriteit. 'Als huisbezoeksters bidden we dat de te bezoeken minder-actieven tot Christus willen terugkomen', zegt zuster Lizzí Pérez. De beide raadgevers in het gemeentepresidium waren kortgeleden nog minder-actief, tot zij in het gemeentepresidium werden geroepen. 'We hebben hen geholpen door liefde te geven en door bij hen te zijn', zegt gemeentepresident Rodrigo Pérez. 'Door al die begeleiding begint onze gemeente een grote familie te worden.'

'HET IS VAN DE HEER'

Voor de meeste mensen is de levensstandaard in Puerto Rico iets hoger dan op de andere eilanden in West-Indië. De meeste mensen wonen in gelijkvloerse, uit geschilderde cementblokken opgetrokken huizen met platte daken om de gewelddadige orkanen in het Caribisch gebied te kunnen weerstaan. De huizen hebben plafondventilatoren, ramen met jaloeziën in plaats van glas en betegelde vloeren om ze koel te houden. De ramen, deuren en veranda's van de meeste huizen en gebouwen zijn bedekt met decoratieve smeedijzeren tralies – gedeeltelijk voor decoratie en gedeeltelijk voor bescherming omdat de ramen bijna altijd open staan.

De heiligen der laatste dagen hebben meestal een muur van hun huis-

kamer bestemd om foto's op te hangen. Foto's van Christus, een tempel, kinderen en kleinkinderen en een foto van

de gezinsleden bij de tempel toen zij verzegeld werden. 's Avonds zitten de gezinnen op de veranda om te praten en glazen ijskoude vruchtensappen te drinken, zoals guave, papaja of mango. Het geluid 'Ko-Key, Ko-Key' weergalmt door de vochtige lucht.

Het is de roep van de coquí, een soort kleine kikker die alleen op Puerto Rico voorkomt en elkaar 's nachts toezingt.

De heiligen der laatste dagen zijn dankbaar voor wat ze heb-

ben en zingen vaak 'Daar Gij mij veel gegeven hebt' (lofzang 151) tijdens hun kerkdiensten. Niettemin kampen veel mensen met financiële problemen, omdat de werkgelegenheid sterk fluctueert.

'De wet van tiende is de zwaarste test', zegt Victor González uit de gemeente Ponce 1, 'maar we hebben alles wat we nodig hebben, en vaak zelfs meer, want mijn vrouw Lucy en ik betalen tiende.' Héctor en Daisy Landrón, ook uit de gemeente Ponce 1,

hebben ook ervaren dat gehoorzaamheid aan de wet van tiende een zegen in hun leven is. Twaalf jaar geleden is broeder Landrón van een ladder gevallen en hij had zijn been op twee plaatsen gebroken. Omdat hij diabetes heeft, kon zijn been niet helemaal genezen. 'Ik heb nog steeds last van mijn been', zegt hij, 'en dat betekent dat onze financiële omstandigheden een probleem blijven. Maar we betalen tiende, en we hebben altijd wat we nodig hebben. Net als de gelijkenis van de broden en de vissen' (zie Matteüs 14:15-21).

Ondanks dergelijke problemen zijn vrijgevigheid en gewilligheid om elkaar te helpen duidelijk in de Puerto Ricaanse gemeenten aanwezig. Héctor en Amarilis Álvarez uit de gemeente Caparra zijn niet rijk, maar delen wat zij hebben met anderen. Een zuinige begroting heeft hen in staat gesteld om een huis in de heuvels van Bayamón te kopen, met uitzicht over San Juan. Het uitgaansleven is erg

verleidelijk voor de Puerto Ricaanse jeugd. Leaders zoals broeder Álvarez zorgen voor alternatieven. Zijn binnenplaats heeft een barbecue, een watervoorziening, tafels, stoelen, een tafeltennistafel en veel ruimte om te dansen. Het is niet erg luxe, maar de jeugd vermaakt zich altijd uitstekend bij de familie Álvarez.

'Mi casa es su casa' ('mijn huis is jouw huis'), zegt hij. 'Ik doe nu hetzelfde wat anderen voor mij hebben gedaan toen ik opgroeide. Ik weet dat de mensen die ik help, anderen zullen helpen.'

De vrijgevigheid van de familie Álvarez is alom bekend. Er is een klein appartement beschikbaar voor mensen met tijdelijke woningnood, er is vervoer en er is altijd een luisterend oor. 'Andere mensen helpen is geen enkel probleem', zegt broeder Álvarez. 'Het is niet mijn tijd, het is niet mijn huis - ze zijn van de Heer.'

Op 30 juni 1995 werd Jesús Nieves de eerste Puerto Ricaanse zendingspresident op het eiland. 'De toekomst ziet er

Links: Het licht van het evangelie straalt in de ogen van Héctor en Amarilis Álvarez uit de gemeente Caparra. **Linksboven:** Rafael en Luz Díaz (zittend) en hun dochters Lorena en Bianca thuis in Fajardo. **Bovenaan:** De prachtige kustlijn van Humacao. **Onderaan:** Jongevrouwen in Ponce zingen traditionele liederen en dansen traditionele volksdansen voor een eigen gemaakt decor.

rooskleurig uit', zegt president Nieves. Hij werd in 1977 met zijn vrouw en vier kinderen in Carolina gedoopt. 'Ik houd van de mensen van Puerto Rico, en zij houden van het evangelie. Ik ben van mening dat we door de onderlinge liefde en ondersteuning succesvol zullen zijn.'

Vreugde is voor de Puerto Ricaanse heiligen meer dan het genot van de zon en de zeewind. Het evangelie heeft de goede eigenschappen van deze mensen versterkt, met als resultaat een vreugdevolle 'familie' van heiligen. □

DE PUERTORICAANSE JEUGD: SAMENWERKEN

Bijna honderd jongemannen en jongevrouwen uit het district Toa Baja Puerto Rico zingen als zij op een zonnige ochtend in maart handkarren over de steile heuvels van Monagas Park trekken. Terwijl zij de tocht van de handkarpioniers naspelen, zingt de jeugd eerst in het Spaans: '*Como os he amado, amad a otros*'. En dan in het Engels: '*As I have loved you, love one another*' (Zoals 'k u liefheb, houd van elkander, lofzang 199).

Deze jongeren stoppen onderweg op bepaalde plaatsen en lezen dan over de

ervaringen van de HLD-pioniers. Tegen de tijd dat zij klaar zijn, huilen er verscheidenen. En terwijl de groep verder trekt, zingen ze: '*Grande eres tu*' – 'Gij zijt groot' (lofzang 54).

'We willen dat onze seminariecuristen zich realiseren dat onze offers maar klein zijn vergeleken met die van de pioniers', zegt Alberto Zayas, plaatsvervangend bestuurder van de kerkelijke onderwijsinstellingen in het Caribisch gebied. 'Door het seminarie kunnen de jongeren hun getuigenis ontwikkelen. Daarom heeft iedere gemeente op dit eiland een seminarieklas en hebben twee universiteiten een HLD-studentenvereniging.'

Het is in dit tropische paradijs van wezenlijk belang dat er veel activiteiten voor de jeugd worden georganiseerd. 'Dit is een feesteland, en er zijn veel verleidingen voor de jeugd', zegt Bruni Moreno, jongevrouwenpresidente van het district Toa Baja. 'We proberen onze jeugd bezig te houden met dansavonden en feestjes. Maar we zijn ons ervan bewust dat dat niet voldoende is. We organiseren ook geestelijke activiteiten, zoals onlangs een bezoek aan de Orlando-tempel. Dat is de belangrijkste gift die we hun kunnen geven. Het is een van de dingen die de wereld hun niet kan geven.'

Een jonge heilige der laatste dagen

uit Mayagüez zegt: 'Toen ik 15 jaar oud was, begon ik onder druk van mijn vrienden te roken. Na twee weken kwam ik tot de conclusie dat ik het helemaal niet wilde.' Deze jongeman knielde bij zijn bed en stortte zijn hart uit bij zijn Vader in de hemel. Hij vroeg hulp om te stoppen met roken en om de druk van zijn vrienden te weerstaan. Hij stopte onmiddellijk met roken, maar het getreiter van enkele vrienden hield niet op. 'Ik zal altijd wel een bepaalde druk van schoolvrienden blijven houden', zegt hij, 'maar ik weet nu dat de Heer me zal helpen ermee om te gaan.'

In de gemeente Naranjito zegt de 18-jarige Jonathan Negrón: 'Ik weet dat het moeilijk is door al die druk, maar de folder *Voor de kracht van de jeugd* is een hulpmiddel om het evangelie na te leven. En als ik het gevoel heb dat ik wil toegeven, dan bid ik om kracht.'

Bryan Ríos uit de gemeente Humacao werd als jongeman lid van de kerk. 'Ik weet niet waar ik zonder het evangelie zou zijn terechtgekomen', zegt hij.

'Ik heb het gevoel dat ik ben geroepen om in een "koninklijk leger" te marcheren en om het evangelie en het Boek van Mormon met mijn leven te beschermen.'

Dankzij de zorgzame jeugdleiders en een sterk seminarie- en instituutprogramma zijn de Puerto Ricaanse jongeren inderdaad een

'koninklijk leger'. Zij werken samen en helpen elkaar tot Christus te komen. □

DE STEEN EN DE TEMPEL

Sylvia Sierra zat in oktober 1981 middenin een echtscheidingsprocedure. 'Ik begon mezelf veel vragen te stellen: "Waarom ben ik hier?" "Wat is er nog meer?"' Ik wilde iets meer, daarom begon ik de Bijbel te lezen. Ik kreeg weer hoop toen ik las: "... zal de God des hemels een koninkrijk oprichten, dat in eeuwigheid niet zal te gronde gaan (...) een steen (...) raakte zonder toedoen van mensenheden los (...) die de gehele aarde vulde" (Daniël 2:44, 34-35).

'Toen ik deze teksten las, moest ik huilen. Als ik toch die "steen" zou kunnen vinden, dan zou ik de antwoorden op mijn vragen kunnen krijgen. Na bijna twee jaar stopte ik met zoeken. Maar ik heb de moed nooit opgegeven.'

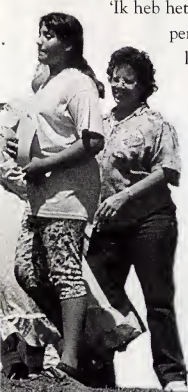
Kort daarna ging Sylvia met een HLD-vriendin mee naar de kerk. 'Toen ik de kapel binnenkwam, ervaaarde ik onmiddellijk bepaalde gevoelens die ik nog nooit had gevoeld. In de zustershulpvereniging werd de film *Eeuwig samen* vertoond. Ik hoorde een inwendige stem, die zei: "Hier ben je naar op zoek."' □

Sylvia werd al snel gedoopt, en een jaar later ontving ze haar begiftiging in de Washington-tempel. 'Ik ging voor het eerst inzien dat de Heer grote zegeningen voor mij in petto had', zegt ze. 'De tempel betekent alles voor mij. Ik verlang voortdurend naar die zegeningen en naar het volgende tempelbezoek.'

Tempelbezoek is een belangrijk doel in het leven van zuster Sierra geworden. Ze is nu lid van de gemeente Guaynabo. Ze heeft drie schoonmaakbaantjes, en ze verkoopt voedsel langs de weg om geld te verdienen om naar de tempel te gaan. 'Ik werk hard, maar het is geen zware last', zegt ze. 'Het stimuleert mij enorm dat ik werk om naar de tempel te gaan. Er is geen grotere beloning dan de zegeningen van de tempel.'

Toen zuster Sierra van haar eerste tempelreis terugkwam, las ze tijdens haar normale schriftstudie Leer en Verbonden 65:2. 'De sleutelen van het koninkrijk Gods zijn overgedragen aan de mens op aarde, en van dit tijdstip af zal het evangelie voortgaan naar de einden der aarde, zoals een steen, die zonder handen uit de berg is afgehouden, zal voortrollen, totdat deze de ganse aarde heeft gevuld.'

'Ik kreeg een brok in mijn keel en huilde toen ik beseftte dat het evangelie de steen is waar ik in de Bijbel over had gelezen', zegt ze. 'Zonder het te beseffen had ik de steen gevonden toen ik werd gedoopt. Ik ben mijn Heiland enorm dankbaar. Ik weet dat Hij leeft, en op een dag zal ik oog in oog met Hem staan.' □

Het wonder van Jenni

Victor W. Harris

ILLUSTRATOR: ROGER MOTZKUS

Ik kan me nog goed herinneren dat Jenni de eerste keer mijn seminarieklas binnenkwam en mij, haar nieuwe leerkracht, gedag zei. Ze had erg veel moeite met praten, ze sprak haar woorden onduidelijk uit en was moeilijk te verstaan. Ze liep mank en strompelde naar haar tafel. Tijdens haar eerste week in mijn klas, leek het wel of ze blij was dat haar klasgenoten haar negeerden. Haar klasgenoten probeerden er achter te komen hoe ze op haar moesten reageren.

Jenni probeerde wel te praten, maar weinig leerlingen konden haar verstaan. Ze had moeite om haar neus schoon te houden en soms kwijlde ze op haar blouse. De andere leer-

lingen in mijn klas waren niet gewend om met de behoeften en het gedrag van iemand als Jenni om te gaan. De meesten namen zowel lichamelijk als sociaal afstand van haar en negeerden haar beleefd.

Ze wisten echter niet dat in Jenni's mismaakte lichaam een helder verstand, een hart van goud en een onverzettelijke geest schuilgingen, die om aandacht, begrip, aanvaarding en liefde schreeuwden. Ze wilde niet genegeerd worden, beleefd of onbeleefd.

Ik zal de dag dat Jenni aan mij vroeg of zij iets tegen de klas mocht zeggen, nooit vergeten. Ik vroeg me af wat ze tegen iedereen zou willen zeggen, maar ik had nooit verwacht dat ze het volgende zou zeggen.

'IIIIIk hhheb een vvriendddin nnnodig,' stotterde ze. 'IIIIk hhheb ieieiemand nnnodig dddie tttijdens ddde llllunch bbbbij mmmme wwwil zzzzitten.'

Toen ze haar laatste woord had uitgesproken, viel er een doodse stilte in de klas. Jenni stond rechtop, en in plaats van te gaan zitten, zoals iedereen verwachtte, bleef ze staan tot dat iemand zich aanbood. Uiteindelijk stak Linda haar hand op en zei van achteruit de klas: 'Ik wil je vriendin wel zijn.' Jenni antwoordde: 'En wil je tijdens de lunch bij me zitten?'

'Ik wil tijdens de lunch best bij je zitten,' zei Linda.

'Iedere dag?' vroeg Jenni.

'Iedere dag,' antwoordde Linda.

Dit korte gesprek bracht opluchting in de klas. Linda's vriendin Wendy stak haar hand op en zei dat zij ook haar vriendin wel wilde zijn en dat zij tijdens de lunch ook wel bij haar wilde zitten. Het 'wonder van Jenni' was begonnen!

De volgende dag zaten Linda en Wendy tijdens de lunchpauze bij Jenni en hielpen haar over de parkeerplaats naar het seminariegebouw. Ik merkte dat naarmate de dagen weken werden, Linda en Wendy de woorden van Jenni konden vertalen als wij ze niet konden verstaan.

Naarmate de leerlingen begonnen in te zien wat een prachtige, intelligente persoonlijkheid Jenni eigenlijk was, werd ze steeds vaker uitgenodigd voor activiteiten, werd ze steeds vaker opgehaald en geholpen met haar moeilijkheden. Op een dag vertelde Jenni mij enthousiast dat ze een afspraakje had met een jongeman die Kurt heette. 'Het is zo'n leuke jongen!' zei ze. Dit leidde tot meer afspraakjes, meer erkenning en meer plezier.

Vaak als iemand tijdens de les over persoonlijke gevoelens praatte en moest huilen, stond Jenni onaangekondigd

op, ging naar die persoon toe en sloeg haar arm om die persoon heen. Dit beroerde vaak de hele klas en al snel huilden iedereen. Jenni gaf vaak haar getuigenis in de klas. Ze uitte haar dankbaarheid voor alle zegeningen, in het bijzonder haar familie, en uitte vervolgens haar standvastige geloof in Jezus Christus.

De maanden werden jaren, en de tijd kwam dat Jenni haar seminarie-diploma zou ontvangen. Ik kan me de liefde die ik voor haar voelde toen ze naar voren strompelde om haar diploma in ontvangst te nemen, nog goed herinneren. Ik realiseerde me opnieuw wat een zegen zij in mijn leven was geweest. Aan het eind van de diploma-uitreiking kwam ik Jenni's moeder achter in de kapel tegen. Haar ogen

werden vochtig toen ze iets zei in de trant van: 'U hebt geen idee wat u voor mijn kleine meid hebt gedaan.'

Ik antwoordde: 'O nee, ik niet. Kijk om u heen,' en ik wees naar Jenni's klasgenoten. 'Zij zijn het.'

Jenni's klasgenoten hadden haar bewust gemaakt van het feit dat zij een geweldige persoonlijkheid was. Zij hadden haar in hun vriendenkring opgenomen en haar het gevoel gegeven dat zij erbij hoorde. Zij waren degenen die voorbij haar invaliditeit naar de bijzondere behoeften van haar hart keken – een jongevrouw die geaccepteerd en begrepen wilde worden. Zij zijn degenen die in de schoonheid van haar ziel keken, degenen die een hedendaags wonder tot stand hielpen brengen – het wonder van Jenni. □

Greg K. Olsen, De Bijbel en het Boek van Mormon getuigen van Christus

'En voorwaar zeg ik u, dat gij het zijt, van wie ik ziede. Andere schapen heb ik, die niet van deze kooi zijn, die moet ik ook losbrengen, en zij zullen Mijn stem horen; en er zal één kudde zijn, en één herder' (3 Nephi 15:21; zie ook Johannes 10:16).

En [Jezus] sprak tot de schare, en zeide tot hen:
Ziet uw kleinen. (. . .) en [zij zagen] de hemelen
zich openen, en engelen als in vuur uit de
hemel nederdalen; en zij kwamen neder en omringden
die kleinen (. . .); en de engelen dienden hen'
(zie 3 Nephi 17:23–24).